Primul săptămînal de sf din România

JURNALUL® S.F.

Nr.55 Anu l III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 100 lei

Norman SPINRAD
Robert SILVERBERG
Adolf HITLER

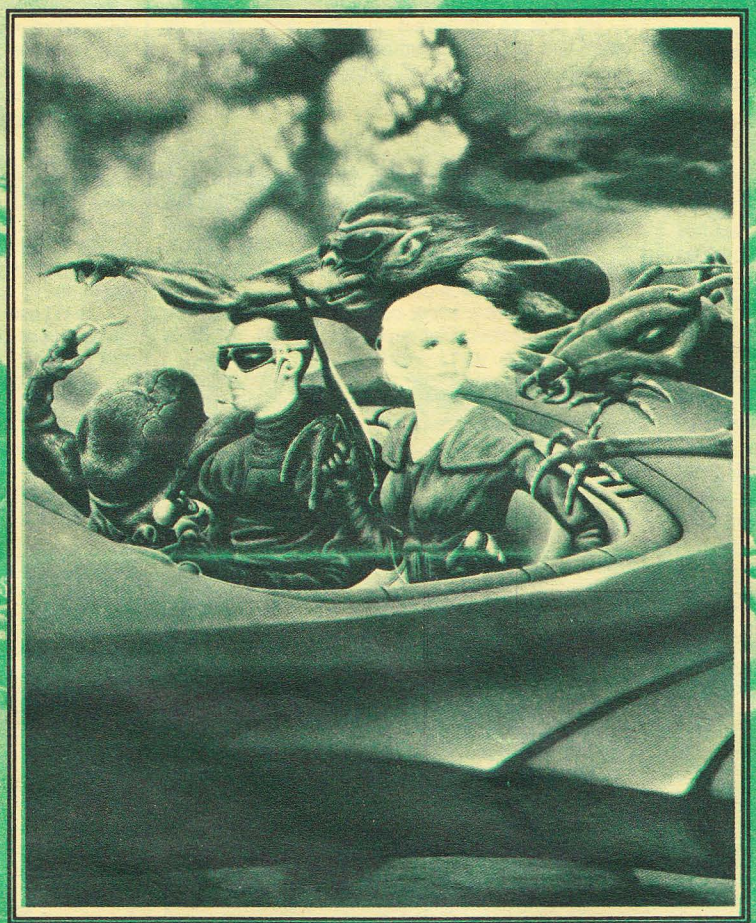

NEMIRA

Cele două dimensiuni ale sf-ului românesc

UN IMPERIU INTR-O REPUBLICĂ

NEMIRISME

Valentin NICOLAU - director general şi creatorul colecţiei Nautilus.

La început, puştiul nu suporta lucrurile ce trebuiau făcute. Crezând prea puţin timp că este cel mai mare pictor din lume, ajunge hamal, meditator de matematică, sondor, mărţişorist, marinar, geofizician. Acum sînt cetăţeni care uitîndu-i numele îi spun „domnul Nemiraş", fapt ce îl face să viseze la meseria de marinar pictor de matematici. Dacă trebuie, poartă chiar şi cravată.

Emil BĂRBULESCU - un îngrijitor al colecţiei Nautilus.

S-a născut în toamna anului 1960, în Bucureşti, strada Hagi Ghiţă nr. 57, sector 1, tel. 665.87.95, fax 781.72.51, înregistrat la R.C. sub nr. J 40/6995/91. Acum trăieşte.

Vlad T. POPESCU - alt îngrijitor al colecţiei Nautilus, redactor-şef.

Editura se poate mîndri cu cel mai „greu" redactor din lume, doar o instituţie similară de prin Germania ar mai putea participa cu un reprezentant de peste 135.000 grame <SI>. Nu a fost dizident, în decembrie '89 şi-a schimbat discul de ambreiaj. Scriitor ratat, azi editează cărţile altora.

Dan Alexandru IONESCU - unic ilustrator al colecţiei Nautilus (cel puţin în aparenţă)

De la Partidul – centru vital al naţiunii noastre, la Nautilus – centru vital al editurii noastre. Încă mai aştept colaborarea promisă de I. Bănuţă, tînăr utecist sf. Semn distinctiv, pentru hermeneutica genului, un triunghi.

CARTEA CARE DUCE DINCOLO

Scriitori români, vi se pregăteşte ceva. Dacă nu unul cîte unul, măcar toţi împreună veţi urca în luna mai direct pe primul loc al topului revistei Publishers weekly la apariţia antologiei de proză sf editată de Nemira, doar în versiune engleză, şi distribuită la EuroCon '94 Timişoara.Îngrijită de cuplul Bărbulescu şi George Anania, cenzurată de redactorul cărţii, Emil Bărbulescu, tradusă de Cezar Ionescu şi stilizată în versiunea engleză de N. Lee Wood, antologia, fără să fie prima tentativă de acest gen , poate să devină cu adevărat „cartea care duce dincolo" personalitatea sf-ului dunărean, deschizînd pentru autorii români şansa unei cariere internaţionale.Pentru a proteja sediul editurii de „mînia" celor neantologaţi, numele autorilor meniţi gloriciva fi demascat în ultima clipă.

Ţi se poate întîmpla chiar mîine

Este cel mai înfiorător coşmar, dar nu este un simplu vis.

Deşi este puţin recomandat, tocmai ţi-ai aprins ţigara şi te-ai aşezat în faţa calculatorului. Zgomotele străzii nu mai contează, vecinii bat degeaba în ţeava de la calorifer, eşti hipnotizat de monitor şi îţi spui: „Lucrez, nimeni nu mă poate împiedica să-mi văd de ale mele!"

Şi începi. Mîngîi tastele simţindu-le clic-ul sub buricele degetelor şi aştepţi să apară pe ecran minunatele cuvinte pe care le-ai scris cu o seară înainte. Evident, un short-story cu extratereştri. Dar eşti obligat să citeşti, deşi nu-ţi vine să-ţi crezi ochilor, un mesaj diabolic:

FILE NOT FOUND

Urletul tău îi îngrozeşte pe vecini, iar cei mai slabi de înger sună deja la Salvare sau la Poliţie. Este cel mai înfiorător coşmar, dar nu este un simplu vis.

Computerele sînt o invenţie minunată. Mulţi scriitori, ziarişti, tehnoredactori, economişti le folosesc din plin. Mulţi alţii de-abia aşteaptă să le aibă. Tragedia cu ele este că dezastrele se petrec într-o clipă, de obicei fără nici un avertisment. Dacă vrei să faci faţă inevitabilului, citeşte mai departe şi pregăteşte-te pentru ce este mai rău.

Computerul moare şi nu ai posibilitatea să-l repari, să-i schimbi, sau să salvezi datele aflate în el.

Dacă este periculos să devii dependent de computer, este şi mai periculos să devii dependent de un anume computer. Dacă scula pe care lucrezi dispare chiar azi, poţi să-ţi cumperi alta, sau firma de la care o ai va accepta paguba? Dacă nu, ori de cîte ori poţi, salvează datele pe hîrtie şi cumpără o maşină de scris pe post de barcă de slavare.

Computerul a căzut cu toate datele înmagazinate pe hard disk. Sînt acolo, dar nu poţi ajunge la ele pînă cînd nu va fi reparat.

Mda, nu sună ca un dezastru, mai mult ca o neplăcere. Dar dacă ai predare chiar a doua zi? Jurnalul SF te va penaliza! Va dura o zi sau două ca cei de la service să salveze totul pe dischete. Şi vei plăti pentru asta! Şi pe urmă, dacă datele sînt pe disc atunci cînd îl duci la reparat, nu-i sigur că vor fi tot acolo la întoarcere. Atelierele sînt locuri periculoase. S-ar putea să te trezeşti cu un alt hard disk, sau tehnicianul s-ar fi putut să creadă că-i mai bine să-l reformateze, sau chiar fila de care aveai nevoie a fost ştearsă pe parcursul testelor. Sau se întoarce virusat!

Soluţia este să salvezi totul pe dischete, bineînţeles, doar filele în care ai lucrat de la ultima salvare. Cu cît o vei face mai des, cu atît mai mult eşti ferit de dezastru.

Computerul a fost infectat de-un virus ce a distrus toate fişierele.

S-au scris destule pe această temă horror, multe prostii de altfel, dar adevărul este că ei sînt acolo şi pot face nenumărate pagube. Cea mai bună soluţie este să nu fii infectat niciodată şi nu-i greu dacă refuzi din principiu orice schimb cu un alt calculator, fie prin dischete, fie, lucru mai rar la noi, prin modem. Potenţial, un virus poate pătrunde cu ajutorul oricărei dischete, chiar şi a celor originale. Sînt dovedite şi cazuri în care calculatoarele au venit virusate din fabrică. Nu uita deci să-ţi echipezi prietenul cu programe de căutat şi de distrus vurişi, deşi ele acţionează doar asupra virusilor cunoscuţi şi doar după ce discul a fost infectat. Ce faci dacă eşti în prezenţa unei noi invenţii? Cineva trebuie să fie victima unui virus nou şi s-ar putea să fii chiar tu acela. Aici trebuie să recunosc crasa lipsă de informaţie care m-a făcut să deschid calculatorul pe 6 martie. Ştiţi cine s-a născut atunci? Dacă nu, aflaţi în cel mai scurt timp.

Un accident de natură electrică distruge computerul, datele, sau pe amîndouă simultan.

În funcţie de locul în care stai, diverşi factori umani sau naturali pot creea neplăceri.

Electricitatea statică este una din primele cauze, ai grijă de o bună împămîntare. Nu lucra în timpul furtunilor însoţite de descărcări electrice. Evită orele în care ştii că se opreşte alimentarea cu energie electrică, din economie sau pentru diverse lucrări. Un stabilizator de tensiune, modelul existent pentru televizoare, este foarte bun.

Pierzi discheta pe care aveai salvată munca de o lună.

Ei bine, aşa cum alţii nu salvează nimic pe dischete, s-ar putea să faci parte dintre acei secretoşi care lucrează direct pe dischete şi nu copiază nimic pe hard disk. Gîndeşte-te că sînt mai fragile decît par, că pot fi uşor distruse sau furate.

Sau computerul, împreună cu toate dischetele este furat.

Şi nu este o poveste, s-au văzut cazuri. Sfaturile pe care le primeşti pentru orice lucru de preţ din casă sînt valabile şi pentru scula cu care munceşti.

Asta-i tot.

Dacă eşti pregătit pentru toate astea, înseamnă că vei înfrunta dezastrele avînd pe buze zîmbetul unui supravieţuitor.

Oricum nu-ţi vei putea preda articolele pentru Jurnal pe dischetă compatibilă IBM, ei lucrează pe Macintosh.

Vlad T. POPESCU

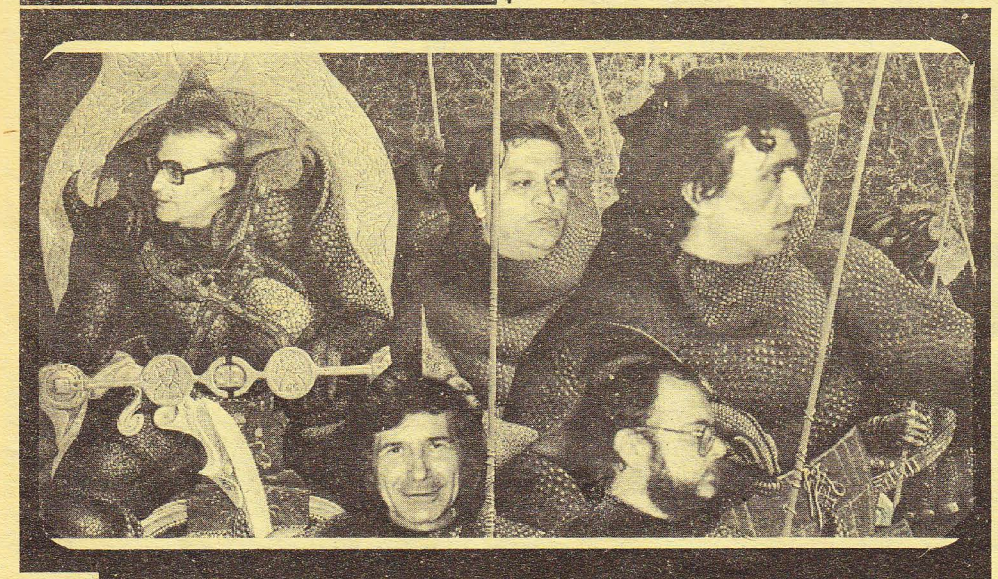

Valentin NICOLAU, Dan Alexandru IONESCU, Emil BĂRBULESCU, Vlad POPESCU

JURNALUL® S.F.

Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993

Editat de : INTACT

Colectivul de redacţie :
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Ionuţ Bănuţă, Mihai Dan Pavelescu, Petrică Sîrbu,Sorin Sorăşan, George Ceauşu
(redactori)

Număr realizat în colaborare cu editura Nemira

Adresa redacţiei :
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. fax . 3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Se pare că încercarea focului a fost un tonic pentru creativitatea mea: însemnările mele din 1968 menționează nu numai trilogia „Aripi de noapte", dar, printre altele, și romanul comic „Up the Line", prima povestire din care avea să se nască ciclul cunoscut sub numele de „The World Inside" (Lumea dinăuntru) și jumătate de duzină de alte povestiri, în mare parte antologizate. Printre acestea se află și una scrisă în septembrie 1968 – „Sundance" (Dansul soarelui).

Dintre toate povestirile mele, și am scris sute, aceasta este cea care mă satisface în cea mai mare măsură. La un prim nivel, este o încercare de a pătrunde în mintea și sufletul unei făpturi umane - Tom Two Ribbons - care manifestă anumite simptome datorită distrugerii lente a culturii lui ancestrale și care nu este în stare să se sustragă durerii provocate de această distrugere nici chiar pe o altă planetă. Dar este și o explorare a căilor de dramatizare a subiectivului, a percepțiilor ambigui prin intermediul unor schimbări de persoană și de timp. Suprafața povestirii acoperă o structură complicată de pregătiri tehnice; cei care doresc să afle mai mult sunt invitați să consulte „Those Who Can/ A SF Reader" (Cei care pot/Mentor Books/1973) editată de Robin Scott Wilson, carte pentru care am scris o lungă analiză tehnică a acestei povestiri.

Lăsând la o parte experimentele tehnice, „Dansul Soarelui" pare să fi găsit o audiență continuă. Nu a primit nici un premiu. (În anul acela „Pasagerii" a monopolizat atenția) și a fost chiar respinsă de editorul care-a văzut-o prima oară. A fost lansată de Edward Fenman în „Fantasy & Fiction" și de la această primă apariție, în iunie 1969, a fost retipărită mult mai des decât oricare din celelalte lucrări ale mele. A avut chiar și câteva apariții în manualele de colegiu – ceea ce mă bucură în mod deosebit – pentru că ea a fost concepută, ca o probă de virtuozitate, o expunere a abilităților mele tehnice, o demonstrație de manual a construcției unei povestiri.

Robert SILVERBERG

DANSUL SOARELUI

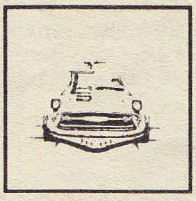

ASTĂZI ai lichidat aproape 50.000 de Mâncăcioși în sectorul A iar acum ai o noapte agitată. În zori, tu și cu Herndon, ați zburat spre est, cu răsăritul de soare verde-auriu în spate, și ați împrăștiat granulele neurale peste o mie de hectare de-a lungul râului Forked. Ați oprit în preerie, dincolo de râu, acolo unde Mâncăcioșii fuseseră deja exterminați și ați întins masa pe covorul de iarbă moale. Pe locul acela se va ridica prima așezare umană. Herndon a cules câteva flori suculente și jumătate de oră ați savurat efectul lor halucinant. În timp ce vă îndreptați spre copter, să începeți o nouă după-amiază de împrăștiat granule, Herndon a spus deodată:

– Tom, cum te-ai simți dacă s-ar dovedi că Mâncăcioșii nu sunt doar niște paraziți? Dacă sunt un fel de populație, cu un limbaj, cu ritualuri, cu o istorie, și toate celelalte? Te-ai gândit la tot ce s-a petrecut cu ai tăi?

– Nu sunt. Ai spus-o chiar tu.

– Să zicem că ar fi. Să presupunem că mâncăcioșii...

– Nu sunt. Las-o baltă!

Herndon are în el o doză de cruzime care-l face să pună astfel de întrebări. Caută punctele slabe, asta îl amuză. Iar remarca lui întâmplătoare te-a făcut să te frământi toată noaptea. Să presupunem că Mâncăcioșii... să presupunem că Mâncăcioșii; să presupunem... să presupunem...

Dormi un timp și visezi iar în visele tale înoți în râuri de sânge.

Nebunie. Fantezii înfierbântate. Știi cât de importantă este exterminarea rapidă a Mâncăcioșilor, înainte de sosirea pionierilor. Sunt doar niște animale, câtuși de puțin pașnice; distrugători ai echilibrului ecologic, asta sunt, devoratori ai plantelor-de-oxigen. Specia asta trebuie să dispară. Câțiva au fost păstrați pentru studiile zoologice. Restul trebuie să fie distruși. Dezrădăcinarea tipică a făpturilor nedorite, vechea poveste. Hai să nu ne mai complicăm treaba cu remușcări, îți spui. Hai să nu mai visăm la râuri de sânge.

Mâncăcioșii nici măcar nu au sânge, oricum, nici un fel de lichid care să curgă din abundență. Ceea ce au ei este, ei bine, un fel de limfă care permeabilizează și transportă hrana prin suprafețele interioare. Resturile se elimină pe aceeași cale, prin osmoză. În ceea ce privește procesele interne, structura lor este analoagă celei a propriului nostru tip de sistem circulator doar că le lipsește rețeaua de vase sanguine conectate la o pompă centrală. Substanța vitală se scurge prin trupurile lor ca și cum ar fi amibe, sau alte organisme inferioare. Dar din punct de vedere al sistemului nervos, al celui digestiv și după asamblarea organelor și mădularelor, sunt totuși organisme avansate. Ciudat, gândești tu. Dar principala trăsătură a ființelor non-umane este tocmai ciudățenia, îți spui tot ție însuți. Și nu este pentru prima oară. Frumusețea biologiei lor, pentru tine și însoțitorii tăi, constă în faptul că vă lasă să-i exterminați cu atâta acuratețe.

Zbori deasupra pășunilor și împrăștii granulele neurale. Mâncăcioșii le găsesc și le înghit. Într-o oră, otrava atinge toate sectoarele organismului. Viața încetează, urmează o distrugere rapidă a materiei celulare iar Mâncăciosul, pur și simplu, se descompune moleculă cu moleculă; în momentul în care nutriția a încetat, substanța limfatică acționează ca un acid, o lizăă totală intervine, carnea și oasele cartilaginoase se dizolvă și în două ore nu mai rămâne decât o băltoacă. Iar în patru ore nimic. Ținând seama de milioanele de Mâncăcioși pe care i-ați condamnat la exterminare, este drăguț din partea lor că se autodistrug. Altfel, această lume ar deveni un adevărat abator.

Să zicem că Mâncăcioșii...

Blestematul de Herndon! Aproape că ai chef de o spălare a memoriei pentru mâine dimineață. Scoate-ți din cap speculațiile lui stupide. Numai dacă ai să ai curaj. Dacă ai să ai curaj.

Dimineața nu mai are curaj. Spălarea memoriei îl înspăimântă; va încerca să scape singur de această nou-descoperită vină personală. Mâncăcioșii, își explică el, sunt ierbivori fără minte, victimele nefericite ale expansiunii umane și nu merită o apărare atât de pasionată. Exterminarea lor nu e o tragedie, ci doar o mare răutate. Dacă Pământenii trebuie să aibă această lume, Mâncăcioșii trebuie să o abandoneze. Există o diferență, își argumentează el, între alungarea Indienilor de Câmpie din preeriile americane, în secolul al nouăsprezecelea, și distrugerea bizonilor din aceleași preerii. Da. Te gândești cu tristețe la măcelărirea fan-

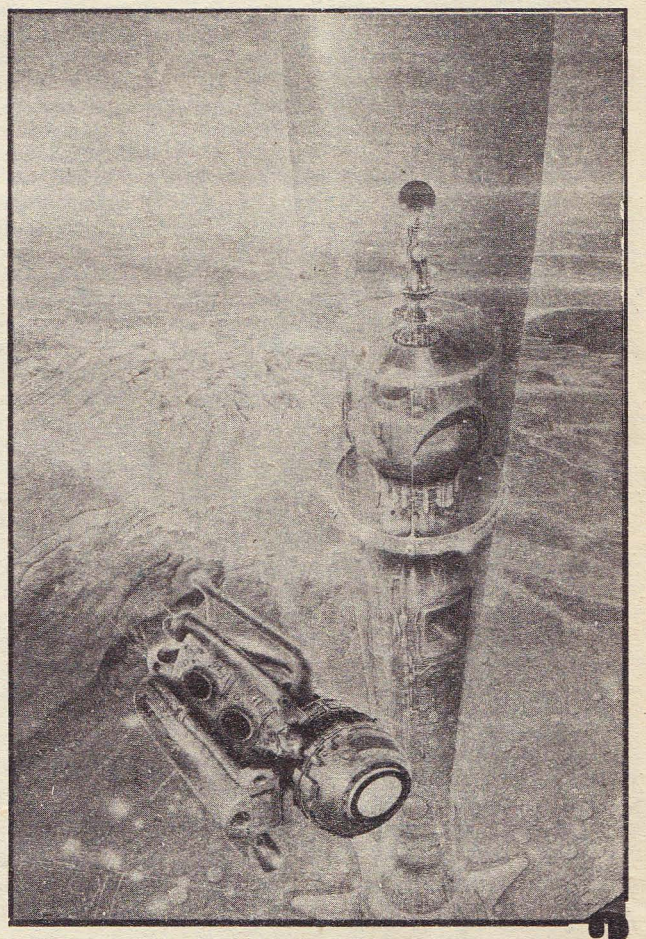

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactor:
Horațiu – Olimpiu RĂDULESCU

Culegere: Doina PREOTU

Corectură: Mihaela VANEA

Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru ***RODIPET***

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

tasticelor turme, regreți carnagiul milioanelor de fiare nobile cu blană cafenie și lânoasă. Dar te înfurii - nu doar simple regrete - pentru ceea ce li s-a făcut siouxilor. Este o diferență. Păstrează-ți înflăcărarea pentru cauza potrivită.

Părăsindu-și locuința-balon aflată la marginea taberei, se îndreptă spre centru. Lespezile cărării sunt umede și alunecoase. Ceața de dimineață încă nu s-a ridicat și fiecare copac este încovoiat, cu frunzele lungi și crestate grele de picături de apă. Se oprește, aplecându-se să urmărească un fel de păianjen țesându-și pânza asimetrică. În timp ce-l privește, un mic amfibian cu delicate nuanțe de turcoaz se strecoară aproape neobservat pe solul acoperit de mușchi. Nu este perfect camuflat, îl ridică ușurel și-l pune pe dosul palmei. Branhiile i se zbat de teamă, extremitățile îi tremură. Încet, viclean, culoarea i se modifică până când ajunge să se potrivească nuanței arămii a mâinii. Camuflajul este excelent. Își lasă mâna în jos, iar amfibianul sare într-o băltoacă. Merge mai departe.

Are patruzeci de ani, e mai scund decât majoritatea membrilor expediției, este lat în umeri și are pieptul puternic. Părul negru și lucios, nasul lățăreț. Biolog. Asta este cea de-a treia lui meserie, pentru că a dat greș ca antropolog și ca antreprenor. Îl cheamă Tom Două Degete. A fost căsătorit de două ori dar nu a avut copii. Străbunicul lui a murit alcoolic. Bunicul a căzut pradă halucinogenelor. Tatăl a devenit un vizitator al cabinelor pentru spălarea memoriei. Tom Două Degete este conștient că rupe tradiția de familie dar nu și-a găsit încă modul de autodistrugere.

În clădirea principală îi găsește pe Herndon, Julia, Ellen, Schwartz, Chang, Michaelson și Nicholas. Servesc micul dejun. Ceilalți sunt deja la treabă. Ellen se ridică, vine la el și-l sărută.

Părul ei scurt, moale, blond, îi gâdilă obrajii. „Te iubesc" îi șoptește ea. Și-a petrecut noaptea în balonul lui Michaelson. „Te iubesc" îi răspunde el și aruncă o privire directă și afectuoasă între sânii ei mici și albi. Îi face cu ochiul lui Michaelson care dă din cap și le trimite un sărut cu vârful degetelor. „Toți suntem buni prieteni", se gândește Tom Două Degete.

– Cine împrăștie granule azi? întreabă el.

– Mike și Chang, răspunde Julia. În sectorul C.

– Încă unsprezece zile și ar trebui să terminăm curățirea peninsulei, apoi ne putem muta în interior, spuse Schwartz.

– Dacă ne țin rezervele, precizează Chang.

– Ai dormit bine, Tom? îl întreabă Herndon.

– Nu.

Tom se așează și-și comandă micul dejun. Spre vest, ceața începe să se ridice de pe munți. Simte un fior în ceafă. Se află de nouă săptămâni pe această planetă și în acest timp trecuse prin singura schimbare de sezon, trecerea de la vremea uscată la cea umedă. Ceturile vor persista multe luni. Înainte ca pajiștile să fie din nou însorite. Mâncăcioșii or să dispară și vor veni pionierii. Mâncarea comandată alunecă spre el. O prinde. Ellen stă lângă el. Are puțin mai mult de jumătatea vârstei lui; e prima ei călătorie; este arhivarul expediției dar se pricepe și la spălarea memoriei.

– Pari tulburat, îi spune Ellen. Pot să te ajut?

– Nu. Mulțumesc.

– Urăsc să te văd înnegurat.

– E o trăsătură rasială.

– Mă cam îndoiesc.

– Adevărul este că, probabil, reconstruirea personalității mele și-a cam pierdut efectul. Nivelul traumei a fost atât de aproape de suprafață. Știi, sunt doar o carcasă umblătoare.

Ellen râde drăguț. Poartă doar un sprayon înfășurat pe jumătate. Pielea ei e umedă, înotase în zori împreună cu Michaelson. Tom Două Degete se gândește să o cearâ de nevastă după terminarea treburilor. Nu se mai căsătorise de când cu prăbușirea afacerii imobiliare. Terapeutul sugerase divorțul ca pe o parte a reconstrucției. Câteodată se întreabă pe unde a ajuns Terry și cu cine trăiește.

– Îmi pari destul de stabil, Tom, spuse Ellen.

– Mulțumesc.

Ea e tânără. Nu știe.

– Dacă-i doar o tristețe trecătoare, ți-o pot șterge rapid.

– Mulțumesc. Nu.

– Am uitat că nu-ți plac spălările de memorie.

– Tatăl meu...

– Da?

– În cincizeci de ani și-a curățat atât de bine memoria că n-a mai rămas aproape nimic din ea. Și-a îndepărtat strămoșii, întreaga lui moștenire, religia, soția, fii, în cele din urmă și numele. După toate astea, stătea și zâmbea toată ziua. Mulțumesc, dar nu-mi trebuie.

– Unde lucrezi azi?

– În rezervație Ellen, fac niște testări.

– Nu vrei să vin cu tine? Sunt liberă dimineața.

– Mulțumesc, nu, răspunse el repede. Ea pare ofensată. Încearcă să repare cruzimea neintenționată, mângâind-o ușor pe braț și spunându-i „poate după-amiază, da? Vreau să fim puțin împreună, da?"

– Da – răspunse ea zâmbind și trimițându-i un sărut din vârful buzelor.

După micul dejun, spre rezervație, care se întinde pe vreo mie de hectare, în estul bazei; este împrejmuită cu proiectoare de câmp neutralizator, pozate la interval de optzeci de metri unul de altul; o barieră suficientă să împiedice populația de două sute de Mâncăcioși să se împrăștie. Când toți ceilalți vor fi fost exterminați, va rămâne acest grup de studiu. În colțul sud-estic al rezervației se află un balon-laborator de unde sunt conduse experimentele metabolice, psihologice, fiziologice și ecologice. Un râuleț taie rezervația în diagonală. La marginea estică se află un lanț de dealuri mici acoperite cu iarbă. Cinci aglomerări de tufișuri și copăcei, asemănători unor lame de cuțit, sunt despărțite de petece de savană. Plantele-de-oxigen se află sub iarbă, ascunse aproape în întregime, cu excepția influorescențelor fotosintetice care se înalță până la aproape trei metri și a corpurilor respiratorii, înalte până la piept. Gazele exhalate de acestea din urmă îndulcesc solul. Mâncăcioșii se mișcă peste câmpuri într-o turmă dezordonată, ciugulind delicat din corpurile respiratorii.

Tom Două Degete spionează turma de lângă râuleț apoi merge către ea. Se împiedică de o plantă de oxigen ascunsă în iarbă dar își recapătă echilibrul cu îndemânare și apucând orificul încrețit al corpului respirator inspiră adânc. Disperarea îl părăsește. Se apropie de Mâncăcioși - niște creaturi sferice, greoaie, cu mișcări încete, acoperiți de o blană aspră, portocalie.Ochii, asemănători unor farfurioare, sunt ieșiți în afară, deasupra unor buze subțiri, cu aspect de cauciuc. Picioarele sunt scheletice, ca ale găinilor, iar brațele ținute lângă corp sunt scurte. Îl privesc stupid, lipsiți de curiozitate.

- Bună dimineața, fraților! îi salută el de această dată și se întreabă de ce o face așa.

Astăzi am observat ceva ciudat. Poate că, pur și simplu, am prizat prea mult oxigen sau poate că am înghițit sugestia lui Herndon sau poate că sunt efectele masochismului de familie. Dar în timp ce-i observam pe Mâncăcioșii din rezervație, mi s-a părut - pentru prima dată – că se comportau ca niște ființe inteligente, că se mișcau ca într-un ritual.

I-am urmărit vreme de trei ore, timp în care au descoperit șase inflorescențe de plante-oxigen. De fiecare dată au acționat conform unui plan de acțiune mai înainte de a începe să clefăie.

Ei:

Au format un cerc larg în jurul plantelor.

Au privit spre soare.

Și-au privit vecinii din stânga și din dreapta.

Numai după ce au făcut cele de mai sus au scos niște nechezături înfundate.

Au privit din nou spre soare.

S-au îndreptat spre plante și au început să mănânce.

Dacă asta n-a fost o rugăciune de recunoștință, un ritual de mulțumire, atunci ce-a fost? Și dacă sunt destul de avansați spiritual ca să facă o rugăciune de mulțumire, atunci nu comitem un genocid? Cimpanzeii fac rugăciuni de mulțumire? Doamne, pe cimpanzei nici măcar nu i-am distruge așa cum îi exterminăm pe Mâncăcioși. Bineînțeles, cimpanzeii nu se bagă peste recoltele oamenilor și s-ar putea ajunge la o convietuire de vreme ce Mâncăcioșii și agricultorii umani nu pot trăi pe aceeași planetă. Oricum, există și o consecință morală. Lichidarea este considerată îndreptățită pe baza faptului că nivelul de inteligență al Mâncăcioșilor este aproape egal cu cel al stridiilor sau în cel mai bun caz cu cel a oilor. Conștiința noastră rămâne curată pentru că otrava e rapidă și nu provoacă durere și pentru că Mâncăcioșii se dizolvă conștiincios în timp ce mor, scutindu-i de mizeria incinerării milioanelor de cadavre. Dar dacă se roagă...

Pentru moment nu le voi spune nimic celorlalți. Vreau mai multe dovezi obiective, de necontestat: filme, înregistrări, observații. Apoi vom vedea. Și dacă voi putea dovedi că exterminăm ființe inteligente? Familia mea știe câte ceva despre genocid, la urma urmei cu câteva secole în urmă a fost victima unei astfel

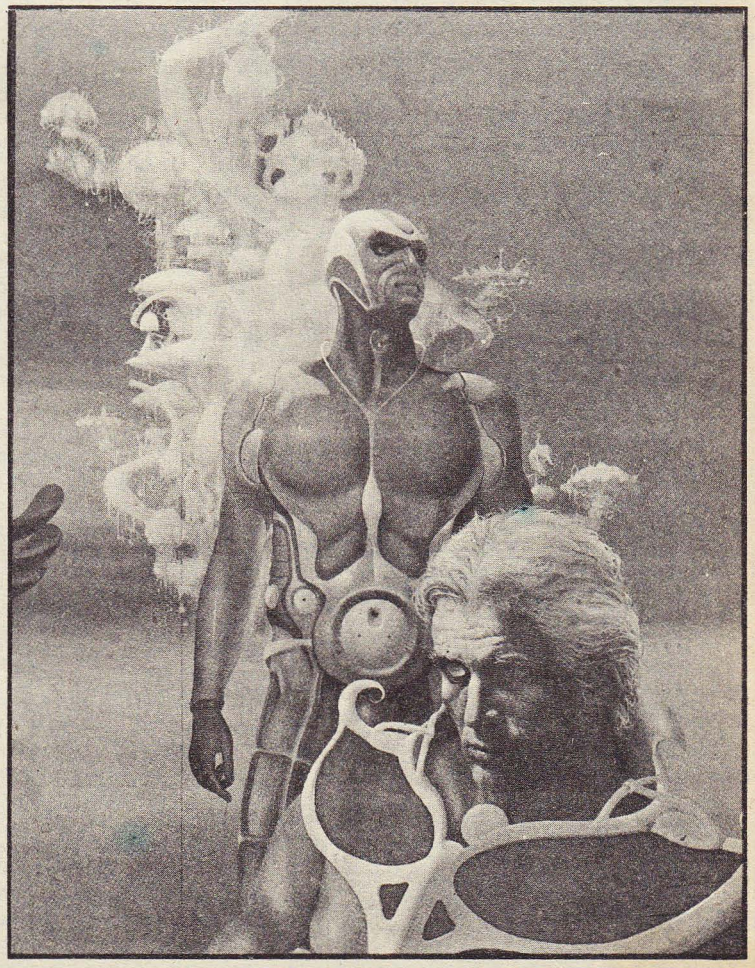

de acţiuni. Mă îndoiesc că aş putea opri ceea ce se întâmplă aici, dar cel puţin m-aş putea sustrage operaţiunii, m-aş întoarce pe Pământ şi-aş stârni opinia publică.

Sper că totul se petrece doar în imaginaţia mea.

Nu-mi imaginez nimic. Se strâng în cercuri, se uită la soare, nechează şi se roagă. Sunt doar nişte mingi de piftie pe picioare de găină dar dau mulţumiri pentru hrană. Acum, aceşti ochi mari şi rotunzi par să mă fixeze acuzatori. Turma noastră domesticită ştie ce se petrece: că am coborât din stele să le distrugem neamul şi numai ei vor fi cruţaţi. Nu au nici un mijloc să ne înfrunte sau doar să ne comunice dezaprobarea lor, dar ştiu. Şi ne urăsc. Isuse, am omorât două milioane dintre ei de când am ajuns aici şi - folosind o metaforă – sunt mânjit de sânge. Ce voi face? Ce pot să fac?

Trebuie să mă mişc cu mare atenţie; în caz contrar am s-o sfârşesc drogat şi cu o memorie spălată.

Nu-mi pot permite să apar ca un maniac, un impostor sau un agitator. Nu mă pot ridica şi să denunţ! Trebuie să-mi găsesc aliaţi. Întâi Herndon. Sigur bănuieşte adevărul, el este cel care mi-a atras mie atenţia asupra lui în ziua în care împrăştiam granule. Şi eu care credeam că e doar răutăcios aşa cum e de obicei!

Diseară am să-i vorbesc.

Tom:

- Mă gândesc la sugestia ta despre Mâncăcioşi. Poate nu am făcut un studiu psihologic destul de amănunţit. Vreau să spun, dacă sunt cu adevărat inteligenţi...

Herndon îl priveşte printre gene. E un bărbat înalt, cu un păr negru lucios, cu o barbă deasă şi cu pomeţii proeminenţi.

– Tom, cine spune că sunt?

– Tu. Pe partea cealaltă a râului Forked, ai spus.

– Era doar o ipoteză speculativă, pentru conversaţie.

– Nu, cred că a fost mai mult decât atât. Credeai cu adevărat în ceea ce spuneai.

Herndon pare tulburat.

– Tom, nu ştiu ce ai de gând să începi, dar nu o face. Dacă eu aş crede măcar pentru o secundă că noi doi ucidem fiinţe inteligente aş tuli-o atât de repede la un cabinet pentru ştergerea memoriei, că aş provoca o undă de implozie.

– Atunci de ce m-ai întrebat?

– Pălăvrăgeală prosteasca.

– Te amuzi făcându-i pe alţii să se simtă vinovaţi? Eşti un ticălos Herndon. Vorbesc serios.

– Ei bine uite, Tom, dacă aş fi ştiut că ai să-ţi faci atâtea probleme cu o ipoteză... Herndon dă din cap, Mâncăcioşii nu sunt fiinţe inteligente. Este evident. Altfel nu am fi primit ordin să-i lichidăm.

– Evident, spune Tom Două Degete.

Ellen:

– Nu, nu ştiu ce-i cu Tom, dar sunt foarte sigură că are nevoie de odihnă. Personalitatea lui e în reconstrucţie doar de un an şi jumătate iar atunci a avut o cădere nervoasă foarte gravă.

Michaelson consultă un grafic.

– A refuzat de trei ori la rând să împrăştie granule, spunând că e ocupat cu cercetarea. La dracu! Putem să-l înlocuim dar mă enervează faptul că o face pe nebunul.

– Ce fel de cercetări face? voi să ştie Nicholas.

– În orice caz, nu biologice, spuse Julia. Stă tot timpul cu Mâncăcioşii în rezervaţie dar nu l-am văzut niciodată testându-i. Doar se uită la ei.

Şi vorbeşte cu ei, observă Chang.

– Da, vorbeşte, aprobă Julia.

– Despre ce? întrebă Nicholas.

– Cine ştie?

– Toţi o priviră pe Ellen.

– Tu eşti cea mai apropiată de el, spuse Michaelson. Nu poţi să-l scoţi din asta?

– Întâi trebuie să ştiu în ce s-a băgat, răspunse Ellen. Nu spune nimic.

Ştii că trebuie să fii foarte atent pentru că sunt mai mulţi decât tine şi interesul lor pentru binele tău poate fi mortal. Deja şi-au dat seama că eşti tulburat iar Ellen încearcă să descopere motivul. Noaptea trecută, când o ţineai în braţe, a început să te iscodească multă pricepere însă tu ştiai ce încearcă să afle. Când au răsărit Lunile ţi-a propus o plimbare în rezervaţie, printre Mâncăcioşii adormiţi. Ai refuzat, dar ea înţelege că te-ai legat de aceste creaturi.

Ai făcut şi tu nişte sondaje – discrete, sperai tu - şi eşti conştient că nu poţi face nimic pentru salvarea Mâncăcioşilor. S-a dat o sentinţă irevocabilă. Din nou 1876; aceştia sunt bizonii, aceştia sunt sioux-ii şi trebuiesc distruşi deoarece calea ferată îşi urmează drumul. Dacă-ţi spui părerea prietenii te vor linişti, te vor împăca şi îţi vor şterge memoria pentru că ei nu văd ceea ce vezi tu. Dacă te întorci pe Pamânt şi începi să te agiţi, îşi vor bate joc de tine şi vei fi recomandat pentru o altă reconstrucţie a conştiinţei. Nu poţi face nimic. Nu poţi face nimic.

Nu poţi salva dar poţi să înregistrezi.

Du-te în preerie. Trăieşte cu Mâncăcioşii, fii

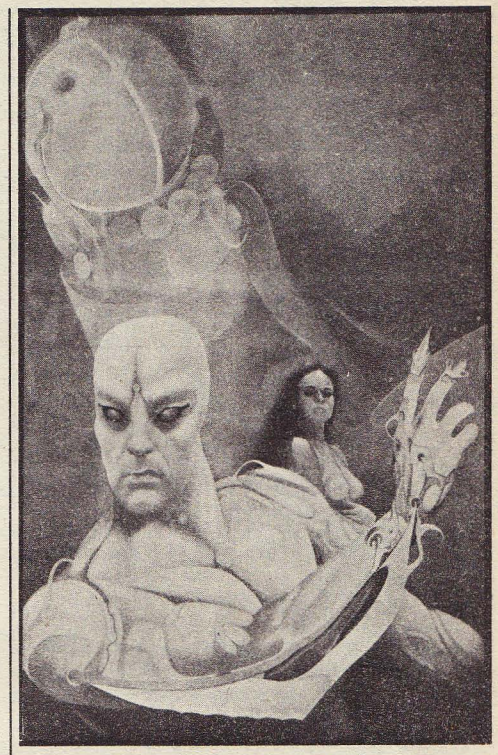

prietenul lor, învaţă-le obiceiurile. Înregistrează o descriere completă a culturii lor, măcar asta să nu se piardă. Ştii metodele practice ale antropologiei. Ceea ce s-a făcut odată pentru poporul tău, fă-o acum pentru Mâncăcioşi.

Îl găseşte pe Michaelson.

– Te poţi lipsi de mine câteva săptămâni?

– Să mă lipsesc de tine, Tom? Ce vrei să spui?

– Am de făcut nişte cercetări pe teren. Aş vrea să plec de la bază şi să lucrez cu Mâncăcioşii.

– Cei din rezervaţie nu sunt buni?

– Este ultima mea şansă cu cei sălbatici. Mike, trebuie să mă duc.

– Singur sau cu Ellen?

– Singur.

Michaelson aprobă încet din cap.

- În regulă, Tom. Va fi aşa cum vrei tu. Du-te. N-am să te ţin aici.

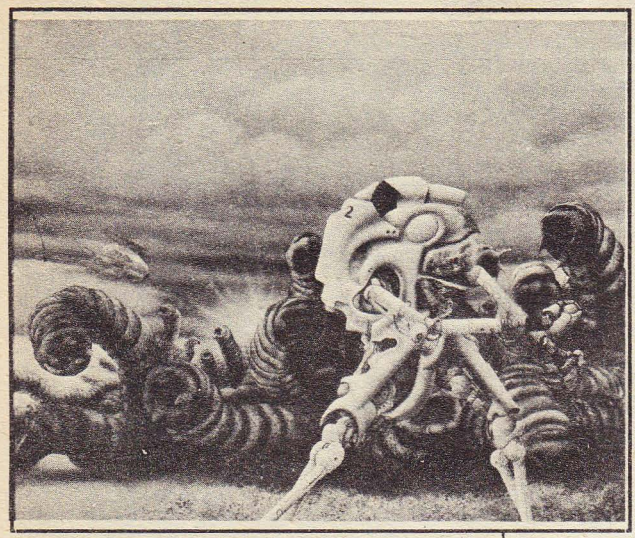

Dansez în preerie sub soarele verde-auriu. Mâncăcioşii se adună în jurul meu. Sunt gol; sudoarea dă strălucire trupului meu; inima îmi bate cu putere. Le vorbesc cu picioarele iar ei înţeleg.

Ei înţeleg!

Au un limbaj al sunetelor moi. Au un zeu. Cunosc dragostea şi veneraţia şi extazul. Au ritualuri. Au nume. Au o istorie. De toate acestea sunt convins.

Dansez pe iarba deasă.

Cum pot să ajung la ei? Cu picioarele, cu mâinile, cu murmurul, cu sudoarea. Se adună cu sutele, cu miile iar eu dansez. Nu trebuie să mă opresc. Se strâng în jurul meu şi scot sunetele acelea. Sunt dirijat de forţe ciudate. Străbunicul ar trebui să mă vadă acum! Stând în tindă în Wyoming, cu apa de foc în mână, cu creierul putrezind - priveşte-mă acum bătrâne! Priveşte - dansul lui Tom Două Degete! Le vorbesc acestor străini cu picioarele mele care se agită sub un soare de culoare greşită. Dansez. Dansez.

„Ascultaţi-mă", le spun. „Sunt prietenul vostru, singurul în care puteţi avea încredere. Aveţi încredere în mine, vorbiţi-mi, învăţaţi-mă. Lăsaţi-mă să vă păstrez obiceiurile pentru că distrugerea va veni curând".

Dansez şi soarele răsare şi Mâncăcioşii murmură.

Iată-l pe şef. Dansând mă îndrept spre el, înapoi, înainte, mă înclin, arăt către soare, îmi imaginez fiinţa care locuieşte în acel glob de foc, imit sunetul acestui popor, îngenunchez, mă ridic, dansez. Tom Două Degete dansează pentru voi.

Fac apel la o măiestrie pe care strămoşii mei au uitat-o. Simt puterea potopindu-mă.

Aşa cum ei dansau în zilele bizonului, eu dansez acum lângă râul Forked.

Dansez, iar Mâncăcioşii dansează şi ei. Încet, nesiguri, se îndreaptă spre mine, îşi mută greutatea ridicând când un picior, când pe celălalt şi se învârt. „Da, aşa!" ţip eu. „Dansaţi!"

Dansăm împreună iar soarele ajunge la înălţimea amiezii.

Acum ochii lor nu mai sunt acuzatori. Văd căldură şi frăţie. Sunt fratele lor, individul cu pielea roşie, cel care dansează cu ei. Nu mi se mai par stângaci. Mişcările lor au o stranie graţie greoaie. Dansează. Dansează. Zburdă în jurul meu. Mai aproape, mai aproape, mai aproape!

Ne mişcăm într-o frenezie divină.

Cântă acum un imn neclar al bucuriei. Îşi aruncă braţele înainte, îşi desfac gheruţele. La unison, ridică piciorul stâng, dreptul, stângul, dreptul. Dansaţi, fraţilor, dansaţi, dansaţi! Se strâng în jurul meu. Trupurile le tremură, au un miros dulce. Mă împing uşurel spre câmp, acolo unde iarba este înaltă şi necălcată. Dansând, căutăm plante-de-oxigen şi găsim mănunchiuri sub iarbă.

Ei îşi fac rugăciunea şi le culeg cu braţele lor ciudate şi separă corpurile respiratorii de inflorescenţele fotosintetice. Plantele în agonie emană valuri de oxigen. Mi se învârte capul. Râd şi cânt. Mâncăcioşii ciugulesc globurile perforate de culoarea lămâii, acelaşi lucru îl fac şi cu vrejurile. Îmi întind plantele. Înţeleg că e o ceremonie religioasă. Ia de la noi, mănâncă cu noi, alătură-te nouă, acesta e trupul, acesta e sângele, ia, mănâncă, alătură-te! Mă înclin şi duc un glob galben la buze. Nu muşc, ciugulesc aşa cum fac ei, dinţii mei taie învelişul globului. Sucul mi se năpusteşte în gură, iar oxigenul îmi invadează nările. Mâncăcioşii cântă osanale. Acum ar trebui să fiu pictat în culorile strămoşilor mei, să port pene, să le întâmpin religia cu semnele care ar fi trebuit să-mi aparţină. Ia, mănâncă, alătură-te. Sucul plantelor-de-oxigen îmi pluteşte în vene. Îmi îmbrăţişez fraţii. Cânt, şi pe măsură ce vocea îmi părăseşte buzele, se transformă într-o punte ce străluceşte asemeni oţelului proaspăt, cânt cu un ton mai jos, iar puntea se transformă în argint patinat. Mâncăcioşii se îmbulzesc în jurul meu. Pentru mine parfumul trupurilor lor e roşu ca focul. Strigătele slabe sunt asemeni norişorilor de abur. Soarele e fierbinte; razele sale sunt asemănătoare sunetului tablei călite şi îndoite, la limita auzului meu: pline! pline! pline! Iarba deasă fâşâie, înaltă şi bogată iar vântul poartă flăcări de-a lungul preeriei. Devorez o altă plantă, apoi o a treia. Fraţii mei râd şi strigă. Îmi zic despre zeii lor, zeul căldurii, zeul hranei, zeul plăcerii, zeul morţii, zeul fericirii, zeul greşelii şi alţii. Recită pentru mine numele regilor lor iar vocile lor sunt pulbere verde aruncată pe faţa curată a cerului. Mă învaţă ritualurile lor sfinte.

„Trebuie să-mi amintesc asta – îmi spun - pentru când ei nu vor mai fi".

Dansez mereu. Şi ei continuă să danseze. Dealurile capătă o culoare aspră, dură, asemeni gazului abraziv. Ia, mănâncă, alătură-te. Dansează. Sunt atât de prietenoşi.

Deodată aud sunetul elicopterului.

Zboară undeva departe. Nu pot să văd cine îl pilotează. „NU!" ţip eu. „Nu aici! Nu poporul acesta! Ascultaţi-mă! Sunt eu, Tom Două Dungi! Mă auziţi? Fac un studiu de teren! Nu aveţi nici un drept..."

Vocea mea sparge înălţimile, împrăştie spirale de muşchi albastru tivit de sclipiri roşii. Acum plutesc în aer şi sunt purtate de briză.

Strig, urlu, mă umilesc. Dansez şi le arăt pumnii. Braţele împreunate ale distribuitorului de granule se desfac din aripile copterului. Lagărele axiale strălucesc, încep să se învârtă. Granulele neurale cad pe pajişte lăsând dâre strălucitoare pe cer. Sunetul copterului se transformă într-un covor moale care se întinde până în zare iar vocea mea subţire se pierde.

Mâncăcioşii mă părăsesc plecând în căutarea granulelor, scormonind după ele la rădăcina ierburilor. Dansând, dar în mijlocul lor, le smulg granulele din mâini, le arunc în apă sau le zdrobesc. Mâncăcioşii mârâie furioşi spre mine. Se întorc şi caută. Copterul pleacă însoţit de un sunet dens, uleios. Fraţii mei înghit nerăbdători granule.

Nu e nici o cale de a-i împiedica.

Bucuria îi istoveşte, cad, rămân nemişcaţi. Din când în când se mai mişcă vreun mădular, apoi totul se sfârşeşte. Încep să se dizolve. Mii dintre ei se topesc pe preerie, pierzându-şi forma sferică, ofilindu-se, retrăgându-se în pământ. Legăturile moleculare se vor desface. E amurgul protoplasmei. Pier. Dispar. Ore întregi merg prin preerie. Inhalez oxigen, mănânc câte un glob de culoarea lămâii.

Zvon de cântec prevesteşte apusul. Nori negri apar dinspre est cu sunete de trompete iar vântul din ce în ce mai puternic e o învălmăşire de ţepi negri. Liniştea învăluie totul. Căderea nopţii. Dansez. Sunt singur.

Copterul se întoarce şi te găseşte şi nu te opui când te iau înăuntru. Eşti dincolo de amărăciune. Le explici liniştit ceea ce ai făcut, ce ai învăţat şi de ce nu este bine ca această specie să fie exterminată. Descrii planta pe care ai mâncat-o şi felul în care îţi afectează simţurile şi în timp ce vorbeşti despre binecuvântata sinestezie, despre ţesătura vântului, despre sunetul norilor şi timbrul luminii solare, ei dau din cap, zâmbesc, şi-ţi spun să nu-ţi faci griji, în curând totul o să fie bine şi ceva rece îţi atinge antebraţul, băzâie atât de rece că e doar vibraţie şi băzâit şi îţi alunecă în venă, iar extazul dispare în clipele următoare lasând în urmă doar epuizarea şi amărăciunea.

Tom:

- Niciodată nu învăţăm nimic, nu-i aşa? Ne exportăm toate ororile spre stele; armenii distruşi, evreii distruşi, tasmanienii distruşi, indienii distruşi, distruşi toţi cei care au stat în cale şi apoi venim aici şi facem aceleaşi blestemate crime. Voi nu aţi fost acolo, afară, ca mine. N-aţi dansat cu ei. N-aţi văzut ce cultură bogată şi complexă au. Lăsaţi-mă să vă povestesc despre structura lor tribală. E complicată. Şapte niveluri de relaţii matrimoniale pentru început şi un factor de exogamie care necesită...

Ellen spune blând:

– Tom, dragule, nimeni nu o să le facă vreun rău Mâncăcioşilor.

Şi religia, continuă el. Nouă zei, fiecare un aspect al Zeului. Atât bucuria cât şi răutatea sunt divinizate. Au imnuri, rugăciuni, o teologie. Iar noi, emisarii zeului răului...

– Nu-i exterminăm, spuse Michaelson. De ce nu vrei să înţelegi, Tom? Totul este doar închipuirea ta. Ai fost sub influenţa drogurilor, dar acum te dezintoxicăm. Peste puţin timp ai să te dezmeticeşti. Ai să vezi din nou limpede.

- O închipuire? Un vis produs de droguri? Stăteam în preerie şi v-am văzut aruncând granule. I-am privit murind şi dizolvându-se. Nu am visat.

- Cum să te convingem? întrebă Chaung cu sinceritate. Ce o să te facă să crezi? Vrei să zburăm deasupra ţării Mâncăcioşilor şi să-ţi arătăm că sunt cu milioanele?

- Dar câte milioane au fost distruse? întreabă el.

Insistară să-l convingă că greşeşte. Ellen îi spuse din nou că nimeni nu a vrut vreodată să facă vreun rău Mâncăcioşilor.

- Tom, asta este o expediţie ştiinţifică. Suntem aici ca să-i studiem. Vătămarea formelor inteligente de

viaţă este o violare a tuturor principiilor noastre.

- Admiţi că sunt inteligenţi?

– Bineînţeles. Niciodată nu m-am îndoit.

- Şi-atunci de ce să aruncăm granulele? De ce să-i măcelărim?

– Nimic din toate astea nu s-a întâmplat Tom, murmură Ellen. Îi ia mâna între palmele ei răcoritoare. Crede-ne! Crede-ne!

– Dacă vrei să te cred, de ce nu-ţi faci treaba aşa cum trebuie? Scoate maşina de spălat creiere şi conectează-mă. Nu poţi respinge ceea ce am văzut cu proprii mei ochi, numai prin vorbe.

- Ai fost tot timpul sub influenţa drogurilor, intervine Michaelson.

- N-am luat niciodată droguri! Cu excepţia a ceea ce am mâncat pe pajişte când dansam – şi asta s-a întâmplat după ce-am urmărit masacrul timp de săptămâni şi săptămâni. Vrei să spui că e o iluzie retroactivă?

- Nu, Tom, răspunse Schwartz. Totul a fost o iluzie, de la început. E o parte din terapia ta, din reconstrucţia ta. Ai venit aici programat cu ea.

- Imposibil!

Ellen îi sărută fruntea înfierbântată.

- Totul s-a făcut pentru a te împăca pe tine cu omenirea. Aveai acel teribil sentiment al dezrădăcinării poporului tău, în secolul al nouăsprezecelea. Nu erai în stare să ierţi societatea industrială pentru decimarea sioux-ilor şi erai teribil de plin de ură. Terapeutul s-a gândit că dacă ai putea lua parte la o exterminare modernă imaginară, dacă ai reuşi să o vezi ca pe o operaţie necesară, vei elimina acest resentiment şi vei fi în stare să-ţi reiei locul în societate ca...

El o dă deoparte.

– Nu spune tâmpenii! Dacă ai şti principiile de bază ale terapiei ţi-ai da seama că un terapeut serios nu ar putea fi atât de superficial. Nu există relaţii binare într-o reconstrucţie. Nu, nu mă atinge. Dă-te la o parte! Dă-te la o parte!

Nu-i va lăsa să-l convingă că este doar un vis produs de droguri. Nu e nici o fantezie, îşi spune el. Şi nici o terapie. Se ridică. Iese. Ei nu vin după el. Ia in copter şi îşi caută fraţii.

Dansez din nou. Azi soarele e mult mai cald. Mâncăcioşii sunt mai numeroşi. Astăzi sunt pictat şi port pene. Trupul meu străluceşte de sudoare. Ei dansează cu mine şi au o frenezie pe care nu am mai văzut-o niciodată. Călcăm în picioare pajiştea. Ne întindem mâinile spre soare. Cântăm, strigăm, ţipăm. O să dansăm până o să cădem din picioare.

Asta nu e fantezie. Fiinţele astea sunt reale, inteligente şi osândite. Ştiu.

Dansăm. Dansăm în ciuda osândei.

Străbunicul meu vine şi dansează cu noi. Şi el e

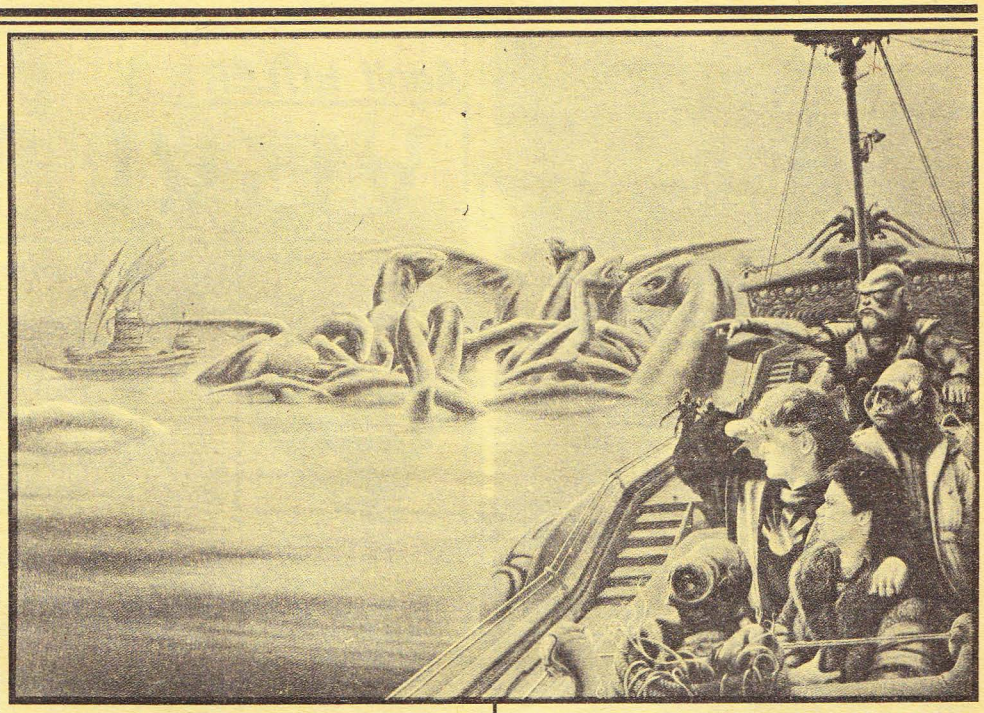

real. Are nas vulturesc, nu turtit ca al meu şi îşi poartă podoaba de pene, muşchii lui sunt ca nişte frânghii sub pielea arămie. Cântă, strigă, ţipă.

Mi se alătură şi alţi membri ai familiei.

Mâncăm plante împreună. Îi îmbrăţişăm pe Mâncăcioşi. Ştim cu toţii cine o să fie vânatul.

Norii cântă, vântul devine palpabil iar căldura solară e colorată.

Dansăm. Dansăm. Mădularele noastre nu cunosc oboseala.

Soarele creşte şi acoperă tot cerul, acum nu mai văd nici un Mâncăcios, sunt doar cei din neamul meu, părinţii tatălui meu, de-a lungul secolelor, mii de piei roşii, mii de nasuri vulturesti şi mâncăm plantele şi găsim beţe ascuţite şi le înfigem în carnea noastră şi sângele dulce curge şi se usucă la dogoarea soarelui şi dansăm şi dansăm şi unii dintre noi cad de oboseală, şi dansăm şi preeria este o mare de podoabe capilare săltăreţe, un ocean de pene, şi dansăm şi inima mea tună şi genunchii devin apă şi focul solar mă înghite şi dansez şi cad şi dansez şi cad, şi cad, şi cad...

Şi ei te găsesc şi te aduc înapoi. Îţi fac din nou injecţie în braţ ca să anuleze efectul drogului din venele tale şi apoi îţi dau altceva ca să te odihneşti.

Te odihneşti şi eşti foarte calm. Ellen te sărută, iar tu îi mângâi pielea moale; apoi intră şi ceilalţi, îţi vorbesc, îţi spun lucruri liniştitoare dar tu nu-i asculţi pentru că tu cauţi relaţii. Nu este o căutare uşoară. Este ca şi cum ai cădea prin mai multe trape, căutând camera a cărei podea nu este falsă. Tot ce s-a-ntâmplat pe această planetă face parte din terapia ta, îţi spui tu, totul a fost făcut pentru a împăca un aborigen înrăit cu victoria omului alb; aici nimic nu a fost cu adevărat exterminat. Respinge asta şi cazi, îţi dai seama că asta trebuie să fie terapia prietenilor tăi, ei poartă povara vinovăţiei lor acumulate de secole şi au venit aici să scape de ea, iar tu eşti aici ca să le uşurezi sarcina, să le iei păcatele asupra ta şi să le acorzi iertarea. Cazi din nou şi înţelegi că Mâncăcioşii sunt doar animale care ameninţă echilbrul ecologic şi trebuiesc alungaţi; cultura pe care ai imaginat-o pentru ei este o halucinaţie, fructul vechilor tale frământări. Încerci să ştergi obiecţiile la această exterminare necesară dar cazi din nou şi descoperi că exterminarea nu e decât în mintea ta tulburată şi răvăşită de obsesia crimei împotriva strămoşilor tăi, şi te ridici în capul oaselor pentru că vrei să ceri scuze acestor prieteni ai tăi, aceşti savanţi nevinovaţi pe care i-ai numit criminali. Şi cazi.

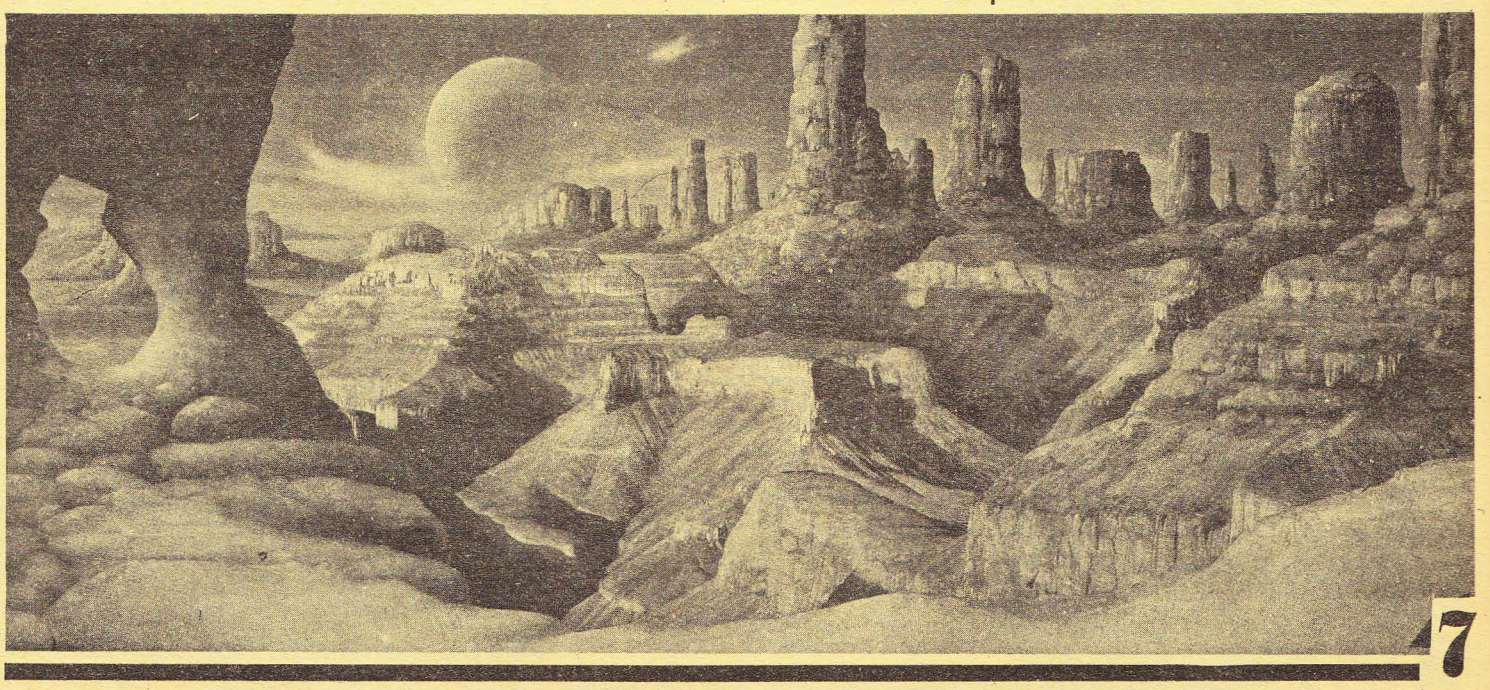

Adolf HITLER

VISUL DE FIER

ADOLF HITLER s-a născut în Austria la 20 aprilie 1889. A emigrat de tînăr în Germania şi s-a înrolat în armata germană în timpul primului Război Mondial. După război a cochetat pentru o vreme cu un partid politic radical din Munchen înainte de a emigra la New York 1918. În timp ce învăţa limba engleză, a dus o viaţă precară de azi pe mîine ca artist ambulant şi ca translator ocazional în Greenwich Village, paradisul boemei new-yorkeze. După cîţiva ani de nonconformism, el a început să primească o serie de comenzi de ilustraţii pentru reviste şi benzi desenate. Primele ilustraţii i-au fost publicate în 1930 de reviste de literatură science-fiction Amazing. Începînd cu anul 1932 a ilustrat cu regularitate o serie de reviste science-fiction şi în 1935 avea destulă încredere în cunoştinţele sale de limbă engleză pentru a debuta ca scriitor de anticipaţie. Restul vieţii şi l-a dedicat genului science-fiction ca scriitor, ilustrator şi editor de fanzine. Deşi pentru admiratorii SF-ului este cunoscut îndeosebi prin romane şi povestiri, Hitler a fost un ilustrator apreciat în timpul Epocii de Aur a anilor '30, editînd cîteva antologii, scriind recenzii însufleţite şi publicînd fanzinul Storm care s-a bucurat de succes vreme de aproape zece ani.

A cîştigat un premiu postum Hugo la Congresul Mondial Science Fiction din 1955 pentru Lordul Zvasticii care a fost definitivat cu puţină vreme înainte de moartea sa în 1953. Timp de mulţi ani fusese o prezenţă obişnuită la convenţiile SF, binecunoscut în lumea SF-ului ca un povestitor spritual şi cu un debit de nestăvilit. Încă de la publicarea romanului, costumele pline de culcare pe care le-a creat în Lordul Zvasticii au devenit temele preferate la balurile mascate ale convenţiilor. Hitler a murit în 1953, însă povestirile şi romanele pe care le-a scris rămîn o moştenire de preţ pentru toţi entuziaştii science-fiction-ului.

Alte romane science-fiction scrise de Adolf Hitler: ÎMPĂRATUL ASTEROIZILOR, BĂTĂLIA PENTRU STELE, CREPUSCULUL TERREI, SALVATORUL DIN SPAŢIU, RASA STĂPÎNILOR, DOMNIA DE O MIE DE ANI, TRIUMFUL VOINŢEI, MÎINE, LUMEA.

Urcat pe tribuna înaltă, situată în faţa Palatului de Stat, îmbrăcat cu uniforma neagră din piele şi cu mantia stacojie fluturînd în adierea vîntului, Feric Jaggar stătea cu o ţinută impunătoare aşteptînd ca marea paradă să înceapă. În dreapta lui era aşezat Lar Waffing în noua uniformă a armatei — de culoare gri-deschis şi cu o capă roşie cu zvastică — Seph Bogel, purtînd uniforma Partidului; în stînga sa Ludolf Best în haină neagră din piele şi Bors Remler îmbrăcat aidoma, însă cu haina din piele împodobită cu cele două fulgere gemene ale SS-ului.

Soarele se înălţase sus pe cerul albastru şi limpede, şi lumina bulevardul decorat pe toată lungimea lui cu steaguri roşii şi albe cu zvastică neagră. Trotuarele ce mărgineau bulevardul erau înţesate de robuşti cetăţeni Helder care fluturau o mare de drapele ale Partidului. Camerele de televiziune aveau să transmită acest spectacol în întreaga lume şi Feric spera din adîncul sufletului că semnificaţia lui va fi clară şi limpede pentru Dominatorii din Zind.

Nu încăpea nici o îndoială că Heldon făcuse progrese eroice în decursul celor două luni de cînd Feric devenise Comandant Suprem şi toţi înalţii Comandanţi aveau tot dreptul să se mîndrească de cele realizate în acest răstimp.

Bogel vînase zeci şi zeci de simpatizanţi ai universaliştilor şi chiar cîţiva Domi, în Ministerul Voinţei Publice şi transformase acest cuib de scribălăi lipsiţi de vlagă într-o adevărată armă a conştiinţei rasiale.

Waffing pusese armata sub controlul unei mîini forte, epurase structura de comandă de tot felul de slăbănogi şi de scandalagii şi cîrtitori, iar foştii Cavaleri, integraţi perfect în rîndurile lor, inspirau încredere, spirit avîntat şi un sentiment de elan patriotic în toţi soldaţii Helder.

Sub supravegherea directă a lui Feric, Best redactase o nouă Constituţie care încredinţa toată puterea şi răspunderea Comandantului Suprem care-şi păstra funcţia potrivit dorinţei poporului din Heldon, acesta avînd putinţa de a-l revoca oricînd prin plebiscit. În felul acesta, voinţa Comandantului Suprem şi voinţa rasială a Heldon-ului aveau să coincidă perfect.

Remler abia începuse să-şi îndeplinească îndatoririle. În fiecare regiune din Heldon se construiau Lagăre de Triere şi cîteva dintre ele funcţionau deja, însă munca de reexaminare a fiecărui deţinător de certificat din Heldon era imensă şi avea să solicite un efort eroic şi îndelungat. Cu toate acestea, beneficiile obţinute justificau orice sacrificiu. După încheierea acestei operaţiuni, Dominatorii de pe teritoriul Heldon-ului vor fi căsăpiţi pînă la ultimul, toţi locuitorii atinşi de vreo genă mutantă vor fi sterilizaţi sau exilaţi, iar crema fondului genetic se va concentra în SS care va deveni fondul pur de procreere pentru următoarea etapă a evoluţiei umanităţii autentice.

Deşi nu putea găsi vreo deficienţă în progresele făcute sub conducerea sa, Feric nu avusese prea multe motive de satisfacţie pînă acum. Această paradă nu era de fapt o sărbătoare adevărată ci, mai degrabă, o demonstraţie de forţă pentru Dominatorii din Zind. Ameninţările dinspre est deveneau pe zi ce trece tot mai înspăimîntătoare . Serviciul de informaţii al SS raportase mobilizarea unei hoarde uriaşe în regiunile de la graniţa de vest a Zind-ului, nu departe de frontiera cu Wolack. Nu rezulta cu claritate dacă această mobilizare fusese programată să coincidă cu complotul eşuat al Consiliului, însă Dominatorii făceau pregătiri evidente pentru a porni în marş spre vest.

Iar Heldon este bine pregătit pentru a-i întîmpina pe cei din Zind.

Mărimea armatei se dublase; însă cu excepţia foştilor Cavaleri, majoritatea soldaţilor proveneau din oameni proaspăt recrutaţi. SS-ul se mărise, ajungînd la zece mii de oameni, iar aceste specimene erau desigur mai mult decît bine pregătite pentru orice misiune ce li s-ar fi încredinţat, dar practic mai existau alte zece mii de bărbaţi puri pentru SS care puteau fi aleşi din rîndurile populaţiei prin intermediul Lagărelor de Triere şi acest proces avea să mai dureze circa patru luni. Fusese declanşat un nou program de înarmare, însă numai jumătate din trupe primiseră noile puşti şi pistoale mitralieră, abia patruzeci de cuirasate zburătoare fuseseră produse şi, în ceea ce privea noile cuirasate terestre uşoare, producţia de serie era doar la început. În plus, muniţia pentru toate armele noi era deocamdată

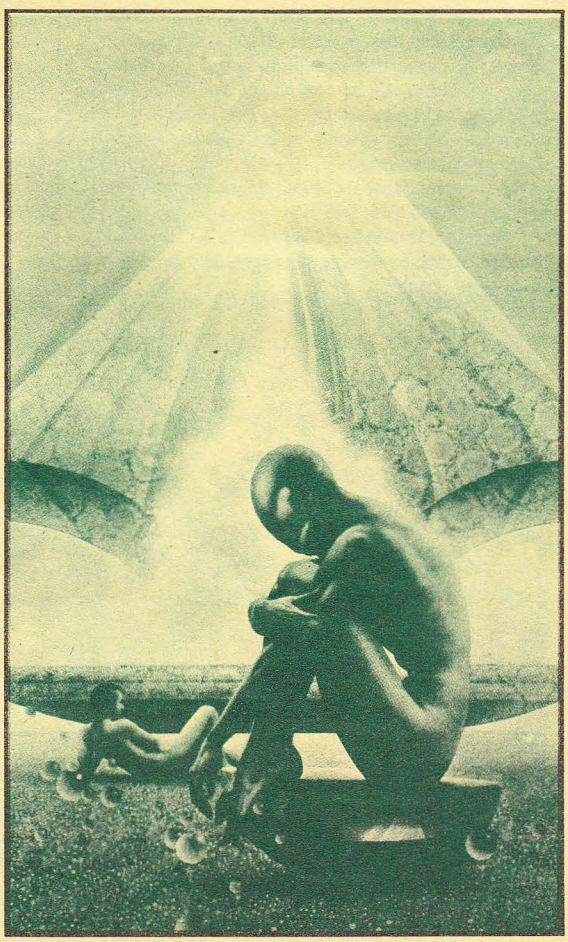

neîndestulătoare.

Heldon avea nevoie de cel puțin încă patru luni pentru a fi gata să se năpustească în forță asupra vastelor întinderi barbare ale Zind-ului. Feric spera fierbinte că demonstrația de forță armată de astăzi va produce suficiente temeri și rețineri printre Dominatori astfel încît aceștia să-și amîne orice planuri de expansiune spre vest vreme de cîteva luni; curajul nu constituia unul dintre punctele forte ale Dominatorilor.

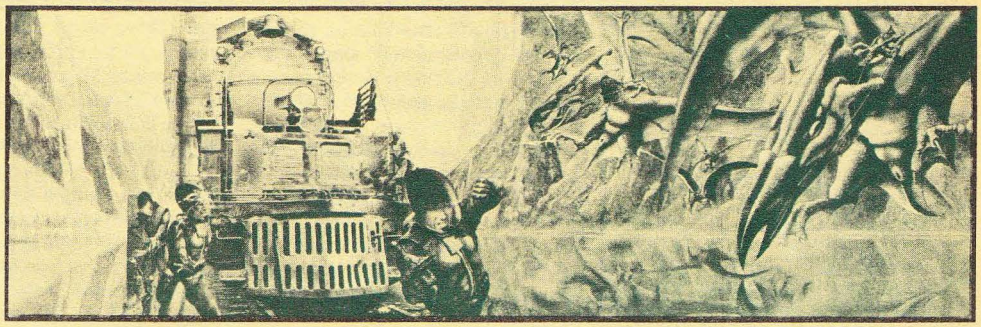

Un val uriaș de urale se înălță spre cer cînd zece motocicliști SS, purtînd drapele mari ale Partidului, montate pe stindarde impunătoare din alamă, trecură cu un vuiet asurzitor prin fața tribunei oficiale, dînd semnalul de începere a paradei. Imediat în urma lor mărșălui un careu format dintr-o sută de soldați SS, jumătate dintre ei purtînd steaguri ale Partidului, cealaltă jumătate purtînd însemnele SS-ului, cu toții îmbrăcați cu haine negre din piele care străluceau în soare. În timp ce treceau prin fața tribunei, purtătorii de steaguri roșii ale Partidului le aplecară în față. Feric răspunse acestui salut aruncîndu-și brațul drept înainte, executînd astfel salutul Partidului și rămînînd în această poziție atîta vreme cît soldații continuară să mărșăluiască prin fața lui.

Urmară apoi mai bine de o mie de soldați SS care mărșăluiau ridicînd piciorul foarte sus, cu capetele pe jumătate întoarse spre dreapta și adresînd în cor saluturi ale Partidului cînd trecură prin dreptul tribunei; nasturii și însemnele din crom ale uniformei lor sclipeau în soare, cizmele cădeau într-o cadență metalică sacadată pe cladarîm. Ce imagine capabilă să bage groaza în dușmanii Heldon-ului!

Prin fața tribunei oficiale începură să mărșăluiască soldații unui contingent uriaș al armatei, în uniforma de culoare cenușiu-deschis, iar capătul coloanei rămăsese ascuns după un cot al marelui bulevard. Acești soldați cu pelerine stacojii cu zvastică, uniforme noi și arătoase, înarmați cu pistoale automate lucitoare și cu un spirit revitalizat, nu mai semănau nicidecum cu adunătura jalnică și șleampătă pe care Feric o văzuse la Parada prilejuită de instalarea sa în funcție. Deși neexperimentați și netrecuți prin focul sîngeros al bătăliilor, acești flăcăi reprezentau calitățile cele mai cinstite ale adevăratului genotip uman. Mîndria și strălucirea cu care izbeau pavajul cu cizmele și exactitatea și înflăcărarea salutului lor nu lăsau în mintea privitorului nici o fărîmă de îndoială cu privire la dăruirea lor față de cauza sacră. Pînă și scrisorile din Zind tebuiau să priceapă că aveau în față o armată de adevărați eroi ai rasei.

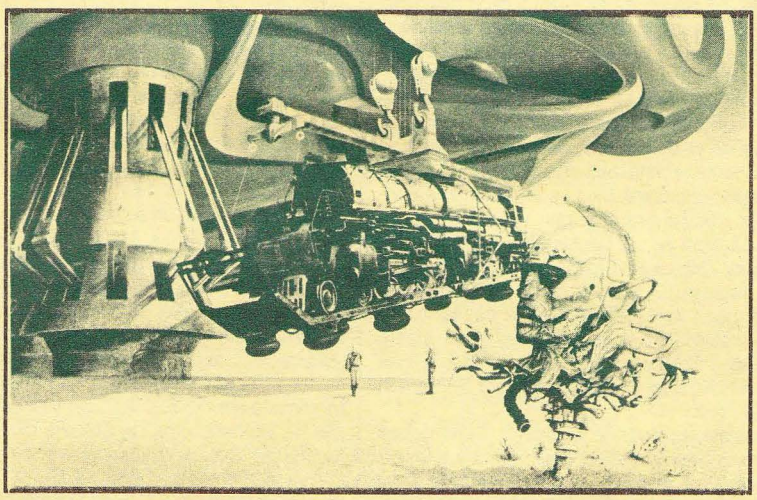

După șirurile de infanterie ale armatei regulate, apăru primul escadron de noi cuirasate terestre înaintînd pe șenile segmentate. Aceste patruzeci de tancuri rapide acționate de motoare pe benzină se deosebeau radical de uriașele și greoaiele cuirasate cu aburi care încă formau grosul armatei de blindate a Heldon-ului. Avînd un sfert din mărimea bătrînelor și stîngacelor țestoase, tancurile aveau o viteză de deplasare de trei ori mai mare. În locul unei cabine blindate uriașe și înțesate cu tunuri fixe, aceste tancuri se lăudau cu turele rotative înzestrate cu tunuri cu repetiție și cu mitraliere grele și cu alte două mitraliere aflate la dispoziția conducătorului tancului și a observatorului său și a servantului care asigura protecția din spate. Peste circa trei luni armata va beneficia de sute de astfel de tancuri și de îndată ce cîmpurile petrolifere din sud-vestul Zind-ului vor fi cucerite și combustibilul nu va mai constitui o problemă, ele vor putea fi produse cu miile. Armata Heldon-ului va înainta în interiorul Zind-ului la adăpostul unui scut impenetrabil de blindate puternice și iuți.

Imediat ce ultimul dintre tancuri trecu de tribuna oficială, cinci cuirasate aeriene mai apărură pe cer, umplînd aerul de tunete prelungi. În timp ce urmărea aceste uriașe fortărețe zburătoare, fiecare dintre ele propulsată de un grup de zece elice acționate de motoare individuale pe benzină, Feric avu o bruscă inspirație. De ce să nu aplice și la acestea criteriile de viteză, mărime și număr ca la noile blindate? Procesul de fabricație al cuirasatelor aeriene era foarte întîrzlungat și costurile se dovedeau enorme. Avioanele de luptă de zece ori mai mici vor avea nevoie doar de un singur motor, vor fi de două ori mai rapide și s-ar produce cu costuri de douăzeci de ori mai mici. Heldon putea avea o gigantică armată aeriană în locul celor cîteva zeci de monștri stîngaci și greu de manevrat. Da, trebuia ca producția unor asemenea avioane de luptă să înceapă neîntîrziat!

În spatele tancurilor apărură o mie de motocicliste SS, iar după acestea, un contingent similar format din soldați ai armatei regulate, un spectacol orbitor de putere și de viteză bine strunite. Vuietul incredibil al motoarelor reunite semăna cu un strigăt de luptă care cutremura pămîntul.

După motocicliști, prin fața tribunei rulară grupuri de transportoare rapide încărcate cu soldați. Elementele cheie ale noii armate pe care Feric o punea la punct erau puterea și viteza. O armată care avea capacitatea de a realiza o concentrare de forțe asupra unui obiectiv dat înainte ca inamicul să poată riposta va reuși să spulbere și să toace un dușman de zece ori mai numeros.

În spatele transportoarelor venea în marș o formație mare de soldați SS, apoi o a doua coloană de infanterie care încheia parada. În timp ce primele rînduri ale acestor bărbați în uniforme cenușii trecură în pas de defilare prin fața sa adresînd saluturi și urale în cor, Feric văzu un căpitan SS venind în mare grabă pînă lîngă tribună și-i șopti cîteva cuvinte precise lui Remler. Imediat, Comandantul SS se apropie de Feric din cîteva saluturi, chipul lui osos cu trăsături ascuțite trădînd o stare neobișnuită de agitație.

—Ce s-a întîmplat, Remler? întrebă Feric, încă adresînd salutul său către trupele care mărșăluiau prin fața tribunei.

—Domnule Comandant, hoardele Zind-ului au traversat frontiera și au intrat în Wolack. Trec prin regiunile estice ale acestei țări cu o forță căreia nimic nu i se poate opune.

Deși această veste îl zdruncină profund pe Feric, fermitatea salutului său nu slăbi nici o clipă; ar fi fost de-a dreptul dezastruos ca un conducător să nu dea dovadă de calm și de stăpînire de sine într-o ocazie publică precum aceasta. Îi chemă pe Waffing și pe Remler în preajma lui și-i ordonă căpitanului SS să se apropie, deși mulțimea de jos nu reuși să detecteze nici o aluzie în legătură cu ceea ce se întîmpla la tribună.

—Mai precis, care e situația, căpitane? întrebă Feric.

—Domnule Comandant, ultimele rapoarte primite arată că o uriașă hoardă din Zind se află la mai puțin de cinci zile de marș de Lumb.

—Dacă vor cuceri și capitala, nu va mai exista nici o rezistență între ei și granița Helder, explică Waffing. În nouă zile pot intra peste noi. Trebuie să fortificăm imediat granița cu Wolack, aducînd acolo cele mai bune trupe ale noastre, în primul rînd SS-ul și să reținem gloata acolo pînă cînd vor fi gata noile noastre armate.

Din cîte știa Feric, zonele vestice ale Wolack-ului erau compuse din pămînturi arabile de cea mai bună calitate, necontaminate, care cereau cu insistență să fie colonizate. Faptul că un teritoriu care aparținea pe drept cuvînt poporului Helden era deținut de oameni de teapa celor din Wolack constituia un rău de netăgăduit; dar a permite ca scursoarea purulentă din Zind să inunde un asemenea pămînt era de neconceput pentru un patriot adevărat, fără a

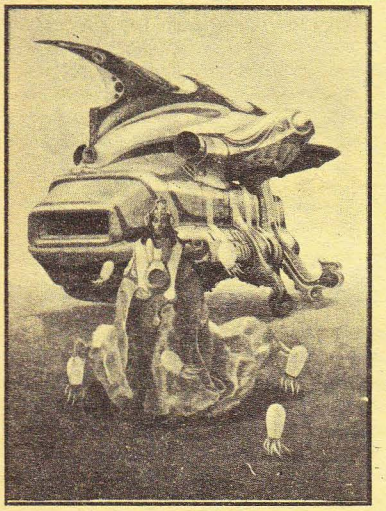

mai menţiona ameninţarea militară pe care o reprezenta ocupaţia Zind.

—Nici nu poate fi vorba de a adopta o poziţie defensivă în timp ce Zind-ul ocupă Wolack, declară Feric cu fermitate. Trebuie să atacăm, trebuie să atacăm imediat, şi vom ataca cu o viteză orbitoare şi cu o forţă zdrobitoare.

—Dar Domnule Comandant, nu sîntem pregătiţi să luptăm acum împotriva Zind-ului; poate peste patru luni...

—Eu sînt hotărît, Waffing! i-o reteză Feric. Pur şi simplu nu putem admite ca Zind-ul să mărşăluiască în Wolack fără să i se opună rezistenţă. Vom ataca imediat cu forţele pe care le avem.

La numai treizeci şi şase de ore după aceea, o mare armată Helder stătea în aşteptare la graniţă, gata să năvălească în partea de vest a Wolack-ului. Feric mobilizase tot ce avea armata mai bun, precum şi cele mai instruite unităţi SS, iar el însuşi avea să le conducă în bătălie. Întrucît cheia situaţiei stătea în puterea concentrată şi în viteza fulgerătoare, Feric adunase o forţă de lovire complet motorizată împărţită în două coloane principale.

Lar Waffing conducea contingentul lui de armată care se compunea din două divizii de infanterie motorizată îmbarcată în toate transportoarele pe care Heldon le putuse produce, escortate de trei mii de motocicliţti şi circa patruzeci de blindate uriaşe cu aburi. Această forţă avea să pornească precum un tăvălug de-a curmezişul regiunilor mlăştinoase din vestul Wolack-ului, pentru a da piept cu hoardele Zind-ului undeva în preajma capitalei Lumb, pe malul apusean al fluviului Roul. Cu mult mai reduse numeric, trupele lui Waffing vor avea puţine şanse de a opri singure toată armata duşmană. Cu toate acestea, Feric însuşi, avîndu-l pe Best alături de el, va conduce o divizie compusă din cei mai buni soldaţi din trupele SS de asalt, sprijinite de circa patruzeci de tancuri noi şi rapide într-o manevră largă de învăluire prin nord-est. Dacă totul se va desfăşura conform planurilor, forţele lui Feric se văr năpusti direct şi prin învăluire asupra bătăliei deja angajate la porţile Lumb-ului, apoi se vor deplasa într-o mişcare circulară pentru a ataca ariegarda armatelor Zind-ului pe malul estic al Roul-ului în timp ce hoardele greoaie vor începe traversarea fluviului pe un pod destul de îngust. Planul cerea ca trupele SS să toace rapid forţele care le depăşeau ca număr în proporţie de o sută la unu, însă elementul-surpriză şi de şoc va micşora acest raport, iar superioritatea înnăscută a SS-iştilor inspirată şi ridicată la cote neînchipuite de înflăcărarea fanatică prin prezenţa Comandantului lor Suprem în primele rînduri ale bătăliei va face restul.

Soarele palid al dimineţii abia se vedea pe cerul ca de plumb. Feric, călare pe o motocicletă în fruntea diviziei SS, privea la ceasul care măsura ultimele clipe ce mai rămăseseră pînă la declanşarea atacului. Alături de el, Best avea chipul iluminat de emoţie tinerească şi aştepta nerăbdător să pornească motorul motocicletei.

—Crezi că Wolack va rezista înaintării noastre? întrebă Best plin de speranţă.

—Nu prea cred, Best, îi răspunse Feric. În primul rînd, armata Wolack nu-i decît o adunătură de mutanţi şi-mi închipui că abia de poate face faţă pe frontul de est.

Cu toate acestea, întrucît timpul şi rapiditatea constituiau elemente absolut esenţiale, cel mai bine era ca armata Wolack-ului să fie năucită şi redusă la neputinţă chiar dintru început. Bateriile de tunuri situate într-o adîncitură la cinci mile depărtare în interiorul Heldon-ului vor pulveriza fortificaţiile celor din Wolack înainte ca armata şi SS-ul să traverseze graniţa. Apoi cele două coloane vor pătrunde în Wolack una lîngă alta, zdrobind orice rezistenţă ar întîlni în cale. Abia după ce întregul Wolack va fi cuprins de spaimă şi panică, Feric va conduce forţele SS către nord-est.

În spatele lui Feric şi a lui Best se afla garda SS de elită formată dintr-o sută de oameni, ale căror motociclete negre se asortau cu uniformele negre; cu pistoalele automate proaspăt curăţate şi unse şi cu ghioagele atîrnate la îndemînă, aceştia erau gata să intre în acţiune. În spatele acestei forţe de elită se aflau circa douăsprezece tancuri, apoi restul de motociclete SS, celelalte tancuri uşoare şi, în urma acestui contingent SS, spre vest, pe o întindere pe care abia o puteai cuprinde cu ochiul, pînă la linia orizontului, se desfăşura forţa armatei regulate sub conducerea lui Waffing.

—Ce spectacol măreţ, exclamă Feric.

Best dădu aprobator din cap.

—Domnule Comandant, pînă la sfîrşitul săptămînii Dominatorii vor simţi pe pielea lor puterea Zvasticii, spuse el entuziasmat.

În timp ce se scurgeau ultimele clipe, Feric scoase de la brîu Marea Ghioagă de Held şi o ridică în aer. La acest semnal armăsarii de oţel se treziră la viaţă şi aerul explodă de zgomotul asurzitor al miilor de motoare de motocicletă. O secundă mai tîrziu, o notă joasă şi gravă care făcea să se cutremure dealurile, se alătură acestui urlet în clipa cînd motoarele tuturor transportoarelor, tancurilor şi blindatelor cu aburi porniră să funcţioneze în gol. Feric simţi voinţa rasială a întregului Heldon duduind prin carnea lui în vibraţii care umpleau pînă şi aerul de forţă. Voinţa lui se uni cu voinţa comună a bărbaţilor pe care avea să-i conducă în bătălie; el era armata, ei îi aparţineau şi, împreună, reprezentau Heldon-ul.

Apoi, aruncîndu-i o privire lui Best, Feric roti Comandantul de oţel prin aer şi-l coborî. De la mile depărtare, Feric auzi vuietul brusc al canonadei şi atunci ambală motorul motocicletei şi armata Helder porni înainte ca un singur om.

Un vuiet puternic şi continuu trecea prin mintea lui Feric; trupul lui vibra de puterea motocicletei pe care stătea călare în timp ce-şi conducea cu viteză nebună armata peste dealurile molcome şi înverzite către frontiera cu Wolack. Obuzele vîjîiau pe deasupra capetelor, pămîntul se cutremura sub greutatea roţilor şi a şenilelor şi un nor uriaş de gaze de eşapament şi praf se învîrtejea în aer. Sunetele şi mirosurile, puterea gigantică şi viteza ameţitoare îi luau răsuflarea şi-i făceau inima să plutească. Furişînd o privire spre Best care se afla alături de el, Feric văzu că şi acesta era transfigurat de stălucirea acestui moment; îşi zîmbiră camaraderește în timp ce tunurile instalate pe tancuri începură să tragă.

Feric îşi conduse marea armată pe un ultim deal, ajunse pe creasta lui şi de acolo contemplă graniţa cu Wolack. Un gard din sîrmă ghimpată delimita partea de frontieră a Heldon-ului cu tunuri dotate cu mitraliere dispuse la intervale regulate; urma o fîşie largă de jumătate de milă de pămînt al nimănui şi un şir de posturi de pază construite din blocuri grosolane de piatră pe partea Wolack-ului aşezate la distanţă de trei sute de iarzi unul de altul. Poziţiile Helder fuseseră evacuate şi se tăiaseră porţiuni mari din gardul de sîrmă ghimpată. Cît privea şirul de fortificaţii Wolack, multe dintre ele fuseseră lovite în plin de către obuze şi acum nu erau altceva decît nişte cratere fumegînde, înconjurate de moloz. Altele erau distruse parţial iar cadavrele sfîrtecate ale soldaţilor Wolack zăceau împrăştiate printre zidurile năruite.

În ciuda vuietului motoarelor, Feric reuşi să audă uralele puternice care răsunară din rîndurile trupelor sale la vederea fortificaţiilor din Wolack. După ce un ultim baraj de obuze explodă într-o linie aproape perfectă în mijlocul posturilor de pază din Wolack, azvîrlind în aer adevărate fîntîni cenuşii, pămînt negru şi carne sîngerîndă, Feric ambală motorul motocicletei şi se năpusti în josul dealului printr-o spărtură din reţeaua de sîrmă ghimpată, traversînd graniţa şi intrînd în Wolack, avînd motocicleta lui Best imediat în urma lui. După el, la mică distanţă, venea garda SS de elită, rotindu-şi ghioagele şi scoţînd strigăte de luptă. Apoi escadronul de tancuri se desfăşura pe un front mai larg, iar şenilele lor grele culcară gardul la pămînt. Mii de soldaţi formînd trupele de şoc SS pe motociclete traversară ţara nimănui pe un front larg în spatele tancurilor.

În timp ce Feric îşi conducea avangarda trupelor prin zona pustie către liniile Wolack, motocicliştii SS se desfăşurară în formă de evantai pentru a forma o lungă linie de hărţuială de o parte şi de alta a motocicletei lui. La intervale de o sută de iarzi, acest zid avansat de eroi era întărit de tancuri care trăgeau din plin cu tot armamentul de la bord: mitraliere şi tunuri. Transportoarele infanteriei motorizate ale armatei regulate înaintau protejate de această falangă SS şi sprijinite de blindatele mari şi greoaie care trimiteau o ploaie de obuze care făceau fortificaţiile Wolack una cu pămîntul.

Curînd linia avansată de SS-işti ajunse în apropierea Wolack-ilor. Însuşi Feric se apropie de un post de pază pe jumătate dărîmat din care începură să o ia la goană vreo şase soldaţi Wolack — un pitic cocoşat, o Faţă-de-Papagal, doi Oameni-Broască şi alte asemenea monstruozităţi — alergînd cu toţii ca scoşi din minţi ca să scape mişeleşte de lupta cinstită. Feric ajunse din urmă o Faţă-de-Papagal pe care o doborî la pămînt şi îi împrăştie creierii împuţiţi cu o lovitură eroică dată de Marea Ghioagă. Alături de el, Best, cu ochii albaştri strălucind de înflăcărare patriotică, atacă un pitic şi măcelări creatura cu o ploaie iute de lovituri de ghioagă.

Deodată, Feric zări un mutant oribil semănînd cu o broască şi avînd pielea leproasă şi umedă, care ţintea cu o puşcă ruginită spre capul lui Best. Acceleră

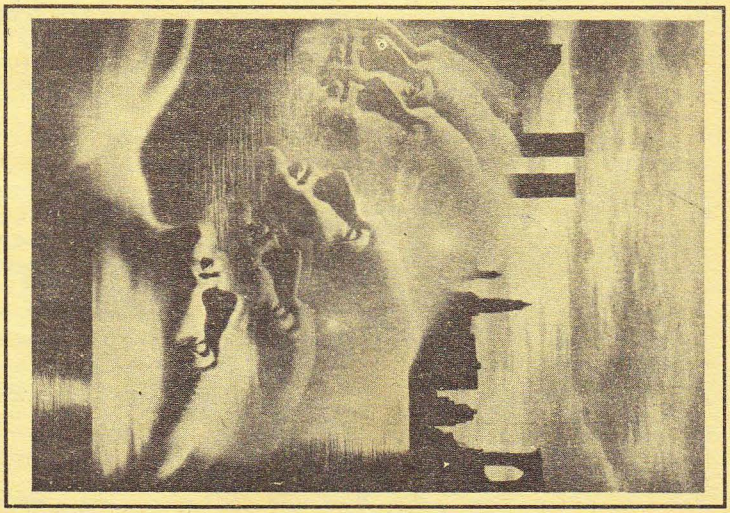

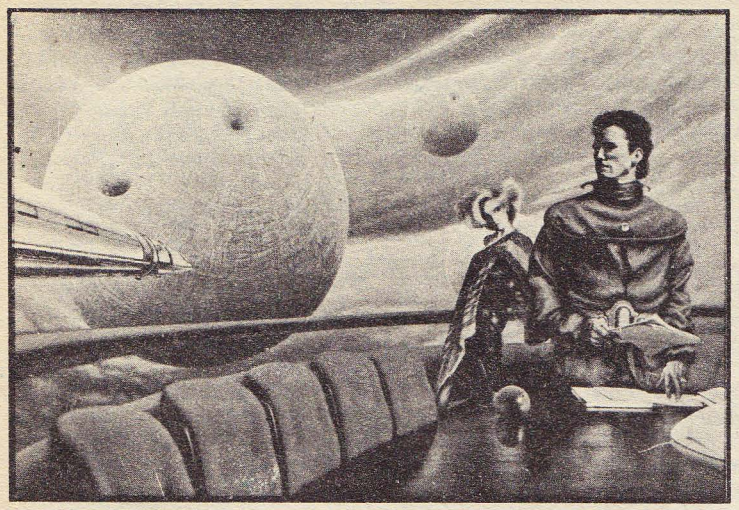

brusc şi intră cu roata din faţă a motocicletei în monstruozitatea aceea cu viteza de patruzeci de mile pe oră, azvîrlind-o cît colo şi zdrobind-o, transformînd-o într-o masă urlătoare de carne, sînge purpuriu şi vîscos. Răsuci apoi maşina slujindu-se de un călcîi, reveni la loc cu un vuiet de motor şi, pentru a fi mai sigur, zdrobi ţeasta jivinei cu o lovitură de ghioagă.

Best nu se opri decît o fracţiune de secundă, cît să adreseze un emoţionant "Mulţumesc, Domnule Comandant!" Apoi flăcăul se năpusti în clocotul bătăliei.

În jurul lui Feric SS-iştii crăpau ţestele Wolack-ilor şi-i fugăreau sălbatic în toate părţile. O Piele-Albastră înnebunită de groază alergă orbeşte către motocicleta lui Feric, ţinînd o ghioagă în mînă; Feric descăpăţînă fiara cu o lovitură circulară a Comandantului de Oţel, capul se rostogoli sub roţi iar trupul mai făcu cîţiva paşi înainte de a se prăbuşi lat. Nu era o luptă în adevăratul înţeles al cuvîntului, ci un măcel! Wolack-ii mişunau de colo-colo fără nici o ţintă, ca nişte animale căpiate; erau cu toţii nişte laşi şi nişte nevolnici care nu deprinseseră gustul luptei onorabile!

Feric ridică deasupra capului Marea Ghioagă de Held al cărui braţ argintiu împodobit cu blazonul sîngelui onorabil al luptei şi mînă motocicleta înainte, dincolo de fortificaţiile năruite, conducînd avangarda SS tot mai adînc în teritoriul Wolack. Nu avea nici un rost să mai piardă timp preţios măcelărind toate acele lighioane; forţele de ocupaţie care vor veni în Wolack în urma coloanelor motorizate înainte de apusul soarelui se vor ocupa de eliminarea acestei adunături demne de toată mila.

Feric ajunse din nou în fruntea unei formaţii compacte de motociclişti din trupele de şoc SS şi porni să traverseze partea estică a Wolack-ului cu precizie şi îndrăzneală. Tancurile se desfăşurară în evantai în jurul acestei coloane ca forţă antemergătoare, protejînd flancurile. Trupele armatei regulate ale lui Waffing, învăluite într-un nor uriaş de praf, se aflau la circa jumătate de milă în urmă. Iar în spatele lor, fortificaţiile de frontieră nu mai erau decît ruine fumegînde.

—Ce început frumos de campanie, Domnule Comandant! strigă Best. O victorie cu adevărat măreaţă! Chipul îi era aproape febril de emoţia bărbătească de a fi purtat prima lui bătălie adevărată.

—Am zdrobit armata Wolack-ului! îi răspunse Feric, nedorind să-i strice buna dispoziţie. Dar el ştia foarte bine că Wolack-ii serviseră doar pentru botezul de sînge al acestor trupe Helder neexperimentate şi pentru a li se da o şansă de a-şi exersa bărbăţia, eroismul şi priceperea. Adevărata bătălie avea să se dea abia la cîteva sute de mile depărtare, cu războinicii din Zind, iar creaturile acelea respingătoare nu vor rupe rîndurile pentru a o lua la sănătoasa la fel ca adunătura laşă de Wolack-i.

Feric auzi însă simfonia motoarelor reunite în spatele său, văzu motocicletele în şiruri negre şi strălucitoare, tancurile rapide şi infanteria motorizată urmîndu-l cu iuţeală de-a curmezişul cîmpiei ca într-o paradă de gală şi putu să simtă înflăcărarea, elanul şi sîngele învolburat al trupelor sale ca pe o forţă palpabilă.

Fie ca Războinicii din Zind să lupte pe viaţă şi pe moarte! Să-şi azvîrle întreaga forţă împotriva armatei Heldon-ului! Trupele sale de eroi vor toca şi măcina cu atît mai vîrtos această protoplasmă deformată obscen care întina pămîntul, transformînd-o într-o scursură subţire şi lipicioasă şi solzoasă.

Pe măsură ce forţa de ocupaţie pătrundea tot mai adînc în Wolack, Feric observă că aspectul peisajului se schimba treptat. Iarba deveni din ce în ce mai rară şi căpătă o neplăcută culoare albastru-cenuşie. Porcinele şi vitele pe care coloanele armatei le capturau din cînd în cînd de pe cîmpuri erau deformate genetic, multe dintre ele împleticindu-se sub povara unor picioare de prisos, toate cu pete purpurii sau verzui pe piele, unele cu cioturile primitive ale unor capete secundare care erupeau ca nişte buboaie la baza gîturilor lor.

—Ce ţară groaznică! strigă Best în timp ce călărea alături de Feric. Poate că ar trebui să o trecem prin flacăra torţelor, Domnule Comandant.

—Best, n-ar avea nici un rost, îi răspunse Feric. Nici măcar focul nostru n-ar purifica otrava azvîrlită de Pîrjolul Strămoşilor.

Şi într-adevăr, peisajul deveni curînd o hazna scîrnavă de radiaţii reziduale şi de contaminare genetică. Deasupra capetelor cîrîiau ciori ce suferiseră mutaţii şi aveau ciocurile diforme şi de culoare roz, iar ochii le ieşiseră din orbite ca la peştii abisali aduşi la suprafaţă. Ici şi colo în depărtare, Feric zări primele petice de junglă iradiată: un labirint uriaş şi întortocheat de vegetaţie contorsionată, purpurie, roşiatică şi albăstruie, ierburi crescute la dimensiunea unor copaci, desişuri de plante agăţătoare crescute nebuneşte ca nişte şerpi otrăvitori, flori gigantice, umflate ca nişte formaţiuni cancerigene. În aceste ascunzişuri purulente create de radiaţii pîndeau creaturi a căror înfăţişare depăşea pînă şi imaginaţia cea mai dezlănţuită: cîini sălbăticiţi care-şi tîrau intestinele după ei în saci translucizi, porci cu mai multe capete, păsări lipsite de pene, cu pielea întesată de plăgi deschise care musteau de venin ucigător, tot soiul de lighioane mărunte care de la o generaţie la alta dădeau naştere la variaţii din ce în ce mai respingătoare.

Din cînd în cînd armata stîrnea ţărani Wolack care alergau care încotro din găurile lor. Înfăţişarea acestor mutanţi reflecta cu exactitate mediul degradat în care trăiau. Nu era unul care să nu prezinte vreo abatere gravă de la adevăratul genotip uman. Piei-Albastre, Feţe-de-Papagal, Oameni-Broască, pitici şi toate mutaţiile cunoscute abundau. Văzură cîteva monstruozităţi cu piele ca de broască; şi măcelărite fără nici o excepţie de către SS, întrucît prezenţa lor reprezenta o jignire de neiertat la adresa ochilor umani. Cît privea grosul ţărănimii Wolack, acestora li se permise să fugă din faţa armatei Helder încotro vedeau cu ochii; doar cei prea îndobitociţi sau prea neputincioşi din punct de vedere fizic pentru a face loc cum se cuvine coloanelor de militari simţiră pe pielea lor greutatea ghioagelor Helder. Lagărele de Triere pe care forţele de ocupaţie aveau să le construiască se vor ocupa de aceşti nenorociţi la vremea potrivită.

În concluzie, cel mai supărător aspect înregistrat în cursul acestui marş spre est era nodul pe care Feric îl simţea ridicîndu-i-se în gîtlej şi crescînd pe măsură ce înainta tot mai adînc în ţinuturile mlăştinoase şi contaminate din Wolack. Nu întîmpinau nici un fel de rezistenţă şi doar doborîrea întîmplătoare a vreunui mutant deosebit de scîrbos mai oferea trupelor un prilej de a-şi menţine pregătirea de luptă. Coloana nu încerca să evite satele împuţite cu case construite din împletituri de nuiele dar nici nu le căuta; armata se deplasa în linie dreaptă spre est în viteză şi urlet de motoare şi tot ce-i stătea în cale era spulberat şi trecut prin focul torţelor.

După ce înaintară cîteva ore şi parcurseră aproximativ două sute de mile fără nici un incident notabil, Feric hotărî că era momentul ca trupele SS să

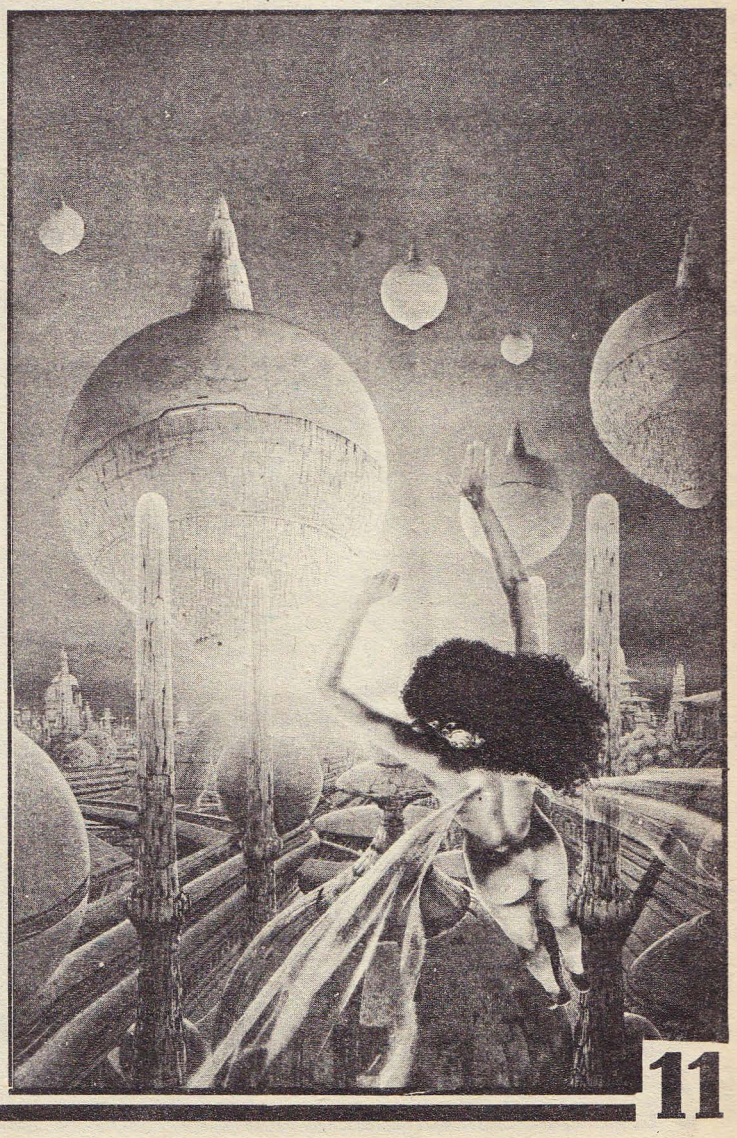

schimbe direcţia de marş şi să înceapă acţiunea de curăţare spre nord-est.

Scoase Marea Ghioagă de Held, îndreptă pumnul strălucitor al acesteia spre nord-est, apoi îşi conduse motocicleta în direcţia indicată. Fără să se oprească o clipă, coloana de motociclete negre şi tancurile îl urmară, trecînd peste o ridicătură a terenului şi continuîndu-şi drumul prin ţinuturile joase şi mlăştinoase ale deltei fluviului Roul.

—În ritmul ăsta ar trebui să ajungem la Roul în mai puţin de-o zi, strigă Feric spre Best. În josul fluviului, la vreo două sute de mile de Lumb, există un pod vechi care a supravieţuit ca prin minune pîrjolului. Pe acolo putem traversa fluviul fără a fi detectaţi.

Chipul lui Best trăda uimirea.

—Domnule Comandant, dar e sigur că Zind-ul ar fortifica o asemenea poziţie-cheie, spuse el încurcat.

Feric rînji.

—Podul e aproape sigur infestat de monştri înspăimîntători şi groaznici pe care pînă şi Războinicii din Zind se feresc să-i înfrunte cu sînge rece, spuse el. Din pricina acestor aşa-numiţi balauri, ţinutul nu e locuit de fiinţe înzestrate cu raţiune.

Văzînd că Best se alarmă la primirea acestei informaţii, Feric izbucni într-un hohot amical de rîs.

—Nu te îngrijora, Best, îl sfătui el. Nu există nici o lighioană protoplasmatică imună la gloanţele puştilor mitralieră ale SS-ului.

Auzind acestea, Best zîmbi larg la rîndul lui.

Marşul rapid de-a latul deltei Roul nu putea fi descris ca o plimbare turistică, dar se defăşura fără nici un incident serios, întrucît aceste ţinuturi joase erau mult mai slab populate decît restul Wolack-ului; ele se bucurau de o reputaţie proastă, chiar înspăimîntătoare în rîndul locuitorilor de aici.

Feric putea înţelege foarte bine de ce pînă şi creaturi josnice precum Wolack-ii preferau să lase nelocuit un asemenea teritoriu. Aici radiaţiile reziduale erau mai puternice pentru că pretutindeni se vedeau petice din junglă crescute haotic, multe dintre acestea unindu-se între ele şi formînd păduri de coşmar de dimensiuni apreciabile. Pînă şi neînfricata coloană de motociclete, flancată de puternice tancuri, evită aceste zone din ordinul lui Feric; nu din teamă faţă de monstruozităţile care bîntuiau pe acolo, ci din pricina nivelului periculos de înalt al radiaţiilor pe care le emiteau asemenea bestii purulente cu cromozomi malformaţi.

—Acolo, Domnule Comandant! strigă Best, arătînd către est. Turnurile gemene ale anticului pod se profilau clar la orizont.

Cu o mişcare a Comandantului de Oţel, Feric îşi reorientă şi desfăşură trupele pentru a face faţă oricărei situaţii care ar putea să le blocheze drumul şi trecerea pe pod. Patru tancuri sosiră în capul coloanei şi formară un careu în jurul motocicletelor lui Feric şi Best. Celelalte tancuri se apropiară mai mult de coloană, alcătuind o formaţie strînsă care să o protejeze de atacuri laterale şi din spate.

La circa două mile de pod începea un drum vechi care şerpuia printre mlaştini şi ducea spre el; în timp ce conducea coloana de-a lungul acestei şosele surpate, Feric văzu că însăşi intrarea pe pod era înconjurată de o vegetaţie iradiată ca o junglă fetidă. Plante tîrîtoare, cîrcei agăţători şi tufişuri tumefiate cu nuanţe oribile de albastru şi purpuriu creşteau pe pod într-o învălmăşeală dezgustătoare; doar betonul drumului scăpase de desişurile încîlcite care suferiseră mutaţii.

Feric îşi ambală uşor motorul şi făcu un semn tanchiştilor de lîngă el; capul coloanei porni cu viteză de aproape cincizeci de mile pe oră, lăsînd un spaţiu liber de o sută de iarzi între el şi coloana de motociclete. Feric o luă cu cîţiva iarzi în faţa tancurilor, avînd motocicleta lui Best imediat în spatele său, scoase de la brîu Comandantul de Oţel şi plonjă cu motocicleta în camionul îngust format de pereţii vegetali şi contorsionaţi ai junglei canceroase.

Se scufundă pe dată într-o lume de putreziciune, alunecoasă şi viermuitoare. Şerpi cu multe capete atîrnau de ramurile acoperite cu o crustă lipicioasă. Păsări mari lipsite de pene, cu ciocuri hrăpăreţe, ţopăiau greoaie din cracă în cracă, scoţînd cîrîieli guturale aproape lichide. O lighioană mare şi ieşită din minţi răcni ascuţit şi oribil în adîncul junglei. Ici şi colo, Feric reuşi să distingă forme uriaşe şi neclare care se furişau, ascunse vederii de trunchiurile scorburoase ale copacilor hidoşi: suprafeţe mari de piele umedă şi verde, mase mişcătoare şi păstoase de culoare roşu-sîngerie, lucruri semănînd cu uriaşe organe abdominale care păreau înzestrate cu viaţă independentă.

—Ce hazna de gunoaie genetice, murmură Feric cu voce tare.

În loc de răspuns, Best scoase un strigăt îngrozit fără cuvinte.

La cincizeci de iarzi în faţă, Feric văzu ceva care îl făcu aproape să verse şi-i îngheţă sîngele în vine: o movilă gigantică de protoplasmă informă, o amoebă pulsatilă cu carnea verzuie şi translucidă, înaltă de zece picioare şi mai lată decît drumul pe care-l bloca. Suprafaţa acestei grămezi enorme de noroi viu colcăia de zeci şi zeci de guri aspiratoare uriaşe şi fără buze, înzestrate cu nenumărate şiruri de dinţi ascuţiţi ca briciul; din fiecare astfel de orificiu obscen ieşea cîte o limbă lungă roşie şi tubulară în veşnică mişcare. Suprafaţa unsuroasă a monstruozităţii era doldora de tentacule care, după aspect, păreau puternice. Din guri se revărsa un sunet îngrozitor ca un plescăit umed şi scîncet pe o tonalitate înaltă, care făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

Feric frînă brusc cu un scrîşnet ascuţit, motocicleta se opri într-un nor des de praf la mai puţin de douăzeci de picioare de dihanie; la o distanţă atît de mică duhoarea de peşte împuţit pe care o emana monstrul era aproape de nesuportat. Imediat ce Feric stopă o motocicletă, movila amoeboidă de protoplasmă neevoluată începu să curgă spre el. Nici nu era de mirare că Wolack-ii se fereau să calce prin aceste locuri!

Dar una erau nevolnicii Wolack-i şi alta adevăraţii bărbaţi. Feric îşi scoase pistolul mitralieră din husa de protecţie şi îl îndreptă spre creatură. Apăsă pe trăgaci pînă la fund, menţinînd foc automat şi susţinut şi arma scuipă o ploaie şuierătoare de gloanţe penetrante direct în hidoşenia diformă; un alt vîrtej de gloanţe porni din spatele său îl anunţa că inteligentul Best îi urmase exemplul şi i se alăturase în această acţiune.

Gloanţele loveau carnea pulsatilă a creaturii amoeboide ca o serie de mici explozii, aruncînd în aer cheaguri de mizerie verde şi translucidă. Monstruozitatea scoase un şir de ţipete oribile pe măsură ce gurile sugătoare strigau într-o agonie descreierată. Din răni se revărsau valuri de lichid verde şi vîscos. Creatura se zvîrcolea nebuneşte în timp ce Feric şi Best continuau să găurească pielea năclăită cu gloanţele pistoalelor mitralieră.

Apoi tancurile care opriseră în spatele lui Feric deschiseră focul. Patru obuze de tun şuierară pe deasupra capului, căzură afundîndu-se în creatură cu o precizie uimitoare, apoi explodară cu un vuiet asurzitor, azvîrlind în aer fum şi bucăţi greţoase într-o lovitură titanică şi distrugătoare.

După ce fumul se risipi, nimic nu mai bloca înaintarea coloanei în afara cîtorva băltoace aburinde de lichid subţire şi verzui.

Feric şi Best zîmbiră triumfători unul către celălalt.

—Aceştia au fost balaurii de la Roul, strigă Feric.

—N-a fost un exerciţiu prea potrivit de tragere la ţintă pentru armamentul Helder modern, constată Best. Sper să avem prilejul potrivit de a participa curînd la acţiuni adevărate, Domnule Comandant!

—Nu-ţi face griji, Best, vom ajunge la hoardele Zind-ului destul de curînd. Şi spunînd acestea, Feric scoase Comandantul de Oţel, îl învîrti pe deasupra capului şi conduse coloana înainte prin junglă pe drumul pavat al anticului pod care era suspendat cu cabluri groase din oţel fixate de turnuri de piatră ancorate în adîncul apelor noroioase ale fluviului Roul.

Cînd ajunse la jumătatea podului, Feric auzi focuri de pistol mitralieră şi bubuit de tunuri în spatele său. Aruncînd o privire în urmă văzu că alte cîteva orori putregăioase ieşiseră din junglă pentru a hărţui coloana. Tunurile tancurilor şi mitralierele SS terminară iute cu aceste monstruozităţi sîngeroase.

Cînd întreaga coloană ajunse în siguranţă pe malul estic al fluviului, Feric ordonă o scurtă oprire şi dispuse tancurile într-o baterie de artilerie improvizată. Sub comanda directă a lui Feric, tancurile traseră cu proiectile explozive în turnurile anticului pod, spulberîndu-le şi făcînd ca centrul podului să se prăbuşească în apele puturoase ale Roul-ului.

Apoi lui Feric îi veni o altă idee şi ordonă tanchiştilor să-şi încarce tunurile cu proiectile incendiare şi să tragă un foc de baraj asupra junglei, astfel încît atunci cînd coloana se puse din nou în mişcare, îndreptîndu-se spre sud unde avea să dea piept cu hoardele Zind-ului, lăsă în urmă un stîlp fumegînd de foc de culoare oranj, care lumina orizontul acolo unde cu cîteva clipe înainte se aflaseră zămislirile obscene ale zonei iradiate.

Norman SPINRAD

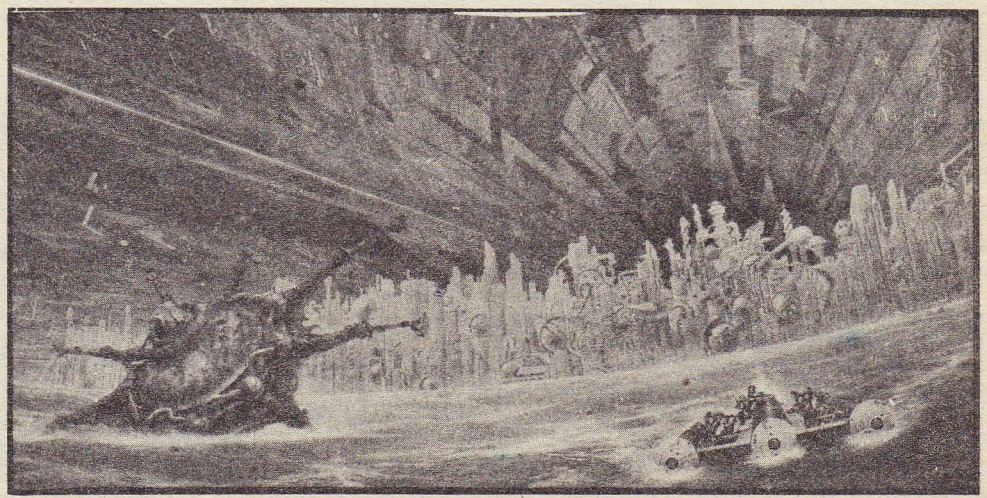

E r la a Maşinăria t ROCK-AND-ROLL ă

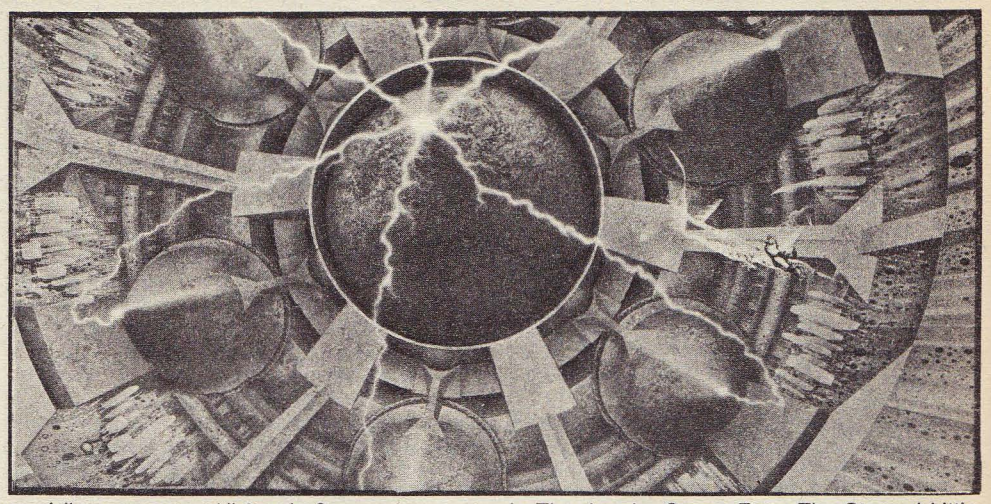

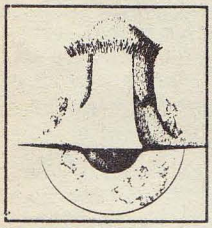

În calitate de scriitor, am fost întotdeauna fascinat — s-ar putea spune, chiar obsedat — de devenirile posibile ale Americii, şi asta nu numai pentru că sînt american. Restul lumii împărtăşeşte, dealtfel, această obsesie, fiindcă America nu este deloc o naţiune ca toate celelalte. Şi nici n-a fost vreodată considerată astfel de către restul popoarelor planetei.

Puterea militară şi supremaţia economică au, evident, rolul lor în această fascinaţie universală faţă de America. Statele Unite sînt încă şi acum cea mai mare putere militară a Terrei, cu o reţea de baze şi cu o flotă care acoperă cea mai mare parte a globului. Supremaţia economică americană este atît de mare, în ciuda dificultăţilor actuale, încît arabii sînt obligaţi să fixeze în dolari preţul petrolului pe care-l vînd europenilor şi japonezilor, iar cînd America strănută, economia mondială capătă guturai.

Dar asta nu e totul. Restul lumii are faţă de America un complex şi relaţii emoţionale ambivalente, aşa cum nu generează nici o altă naţiune, nici măcar principalul său rival militar, Uniunea Sovietică, şi concurentul său economic direct, Japonia.

Statele Unite sînt antipatizate de popoarele Americii Latine pe care le domină total — economic, politic şi militar —, şi totuşi, chiar şi aceste popoare devorează cultura populară a Statelor Unite şi visează la o Americă ideală care să le salveze de sărăcie şi de dictatură.

Francezii se plîng fără încetare de "imperialismul cultural anglofon" şi încearcă periodic să-şi cureţe limba de termenii franglezi, în vreme ce regizorii lor cei mai buni aspiră să meargă la Holywood ca să facă filme în engleză, tinerii lor dansează după rock-ul american, iar casele de modă se luptă între ele pentru a-şi impune propriile idei despre adevăratul "chic" american.

Principalul nostru rival economic, Japonia, a adoptat baseball-ul, nutreşte o ciudată fascinaţie pentru fotbalul american, are propriul său Disneyland şi devine din ce în ce mai "prinsă" de traiul rapid, „a l'americaine".

În punctul culminant al războiului din Vietnam — atunci cînd America era, pentru lumea a treia, încarnarea răului —, un trib din Noua Guinee, adept al "cultului cargoului", încerca să-l cumpere pe Lyndon Johnson pentru a face din el preşedintele său.

Chiar şi inamicii noştri neînduplecaţi, ruşii, nu aspiră la nimic altceva decît să fie recunoscuţi drept egali fraterni de către poporul Statelor Unite.

De ce se întîmplă toate acestea?

Uniunea Sovietică este aproape egala noastră pe plan militar. Japonia ne este deja, în anumite privinţe, superioară pe plan economic. Suedia, Elveţia şi Germania au de cîtva timp un nivel de trai mai ridicat. De unde provine deci această atracţie magică pe care-o exercită America?

Răspunsul ţine, în parte şi fără nici o îndoială, de limba engleză. Aşa cum dolarul este, pe această planetă, ceea ce se apropie cel mai mult de noţiune de monedă universală, engleza este cea mai apropiată de ideea de limbă universală.

Ea constituie limba de bază pentru circa patru sute de milioane de oameni şi, chiar dacă mai mulţi au ca limbă maternă unul din dialectele chineze, mai multe sute de milioane de indivizi folosesc engleza, de-a lungul şi de-a latul lumii, drept a doua limbă. Engleza este limba care menţine coeziunea societăţilor multilingve din India, a unei mari părţi a Africii, a Filipinelor. Ea este vorbită de majoritatea locuitorilor Scandinaviei şi a Ţărilor de Jos. Este studiată de toţi şcolarii din Japonia şi din Uniunea Sovietică.

Engleza este limba internaţională a aviaţiei. Un pilot francez care aterizează pe un aeroport german ţine legătura cu turnul de control în limba engleză. La fel, un pilot arab care aterizează pe un aeroport arab, va comunica tot în engleză cu controlorii de trafic aerian. Engleza este limba comerţului internaţional. Ea a înlocuit de multă vreme franceza ori germana în calitate de limbă ştiinţifică internaţională.

Dar limba engleză nu poate fi singurul răspuns, căci britanicii vorbesc de asemenea această limbă, şi ei sînt aceia, nu americanii, care au contribuit pe scară largă la răspîndirea ei în Africa şi care au făcut din ea, să spunem aşa, „lingua franca" a Indiei. Şi totuşi, popoarele pămîntului nu consideră cu adevărat engleza drept limba Marii Britanii. Pe plan afectiv, ea este pentru ele limba Americii.

Industria spectacolului are, probabil, o mare legătură cu toate acestea.

Engleza este, bineînţeles, limba internaţională a show-business-ului, piaţa americană este, de departe, principalul debuşeu pentru produsele culturale anglofone şi, prin urmare, muzica, radioul, televiziunea şi cinematograful americane au ajuns de multă vreme să domine mass-media internaţională.

Şi asta nu doar din punct de vedere economic, ci şi în termenii iconografiei şi ai imaginii. Nu există junglă, oricît de îndepărtată, în care să nu poată fi captat un rock american la un aparat de radio cu tranzistori. Vedetele de televiziune şi de cinema americane sînt recunoscute instantaneu practic oriunde pe Terra, la fel ca şi arhetipurile pur americane — cum ar fi cow-boy-ul, detectivul particular greu de stăpînit, justiţiarul de tip Superman. Redifuzarea serialelor Dallas, Doi poliţişti la Miami şi chiar a anticului O iubesc pe Lucy saturează eterul a zeci de ţări şi — nu inventez nimic! — există chiar un celebru tratat marxist în limba spaniolă care explorează semnificaţia politică imperialistă a fundamentelor mitice ale aventurilor lui Donald Duck.

Dar nici chiar universalitatea show-business-ului american nu explică totul. Există şi altceva. Ceva care, ţinînd cont de toate aspectele, m-a împins să scriu nuvelele din această culegere şi o serie de romane ca Bug Jack Barron, Mind Game, The Men in The Jungle, Songs From The Stars şi Little Heroes, care, fiecare în felul său, sînt science-fiction american şi America ca science-fiction.

Căci America — nu atît ca loc geografic sau ca stat-naţiune convenţional, ci în calitate de concept — a fost, de la naşterea sa, pentru popoarele Terrei, un vis de viitor, un soi de speculaţie SF transpusă în realitate.

La urma urmei, America a fost "descoperită" în 1492 ca şi cum ar fi fost vorba de o planetă virgină, şi colonizată apoi de oameni veniţi din lumea întreagă, la fel cum în lumea întreagă o serie de oameni visează în prezent să colonizeze Luna sau planeta Marte.

Apoi, obţinîndu-şi independenţa, ea a devenit încarnarea unui concept utopic de avangardă — şi anume, că poporul poate şi trebuie să-şi aleagă proprii conducători aflaţi în serviciul binelui public, liber de jugul autorităţii regale de drept civil.

La distanţă de două secole, este dificil de apreciat în ce măsură această idee era pe-atunci îndrăzneaţă, înnoitoare, SF. Lumea era, din vremuri imemoriale, aproape exclusiv guvernată de monarhii ereditare. Oraşele-stat ale Greciei cunoscuseră un fel de democraţie, dar acolo era vorba, de fapt, de oligarhii, la fel ca şi în Republica Romană. Pînă şi Republica SF a lui Platon era guvernată de regi-filosofi.

Faptul că dreptul de a guverna putea decurge din consimţămîntul maselor, al celor guvernaţi, sau

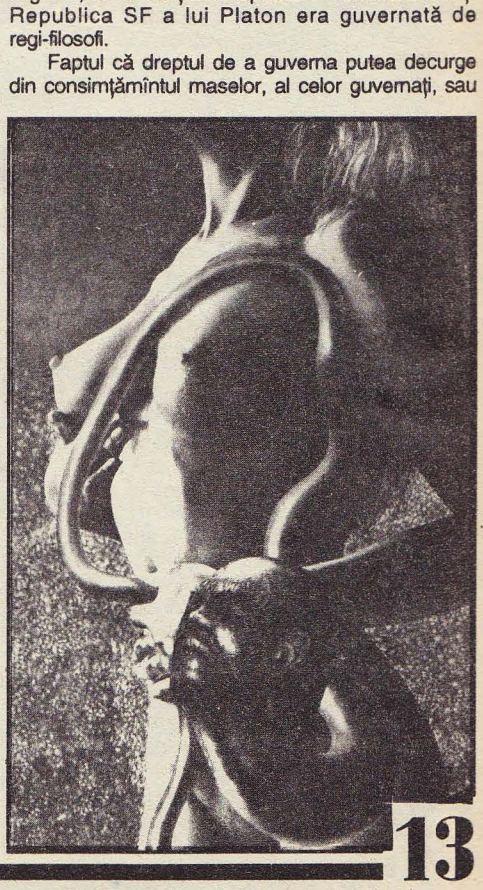

din mandatul încredințat de o elită a națiunii, și nu dintr-un drept divin ereditar, faptul că poate exista o lege omenească mai presus de voința puterii executive, erau lucruri absolut noi sub soare și, fără îndoială, constituiau o ruptură cu trecutul, cea mai radicală din istoria planetei. Aceste idei au stat la originea Revoluției franceze, a celor latino-americane, a revoluțiilor de la 1848, a Marii Revoluții ruse și, de fapt, a tuturor formelor de guvernare nemonarhice care constituie acum majoritatea zdrobitoare la Națiunile Unite.

Iată deci, după părerea mea, cauza relației emoționale deosebite a restului lumii cu America, relație nu atît cu o entitate geografică, ci mai ales cu o viziune utopică devenită fapt concret, cu America în calitate de idee, cu America științifico-fantastică.

Revoluția americană a fost străpungerea conceptuală care a transformat lumea, care a modificat pentru totdeauna relația teoretică dintre guvernanți și guvernați, dintre individ și corpurile politice, dintre legitimitate și natura statului. Aceasta este adevărata semnificație a așa-numitului "Vis american" — ideea revoluționară că oamenii au dreptul să-și aleagă propria lor formă de guvernămînt, să-și aleagă conducătorii printr-un proces democratic oarecare, ideea că guvernanții legitimi trebuie să se supună voinței poporului, exprimată prin intermediul legilor și al proceselor electorale.

La acest "Vis american" se străduiesc popoarele să ajungă, de peste două secole. Monarhia absolutistă a dispărut astăzi aproape pretutindeni, și chiar monarhia constituțională este în prezent relativ rară.

Din nefericire, visul s-a văzut de atîtea și de-atîtea ori trădat. Prima Republică franceză a devenit Imperiul Napoleonian. Cele mai multe din revoluțiile din 1848 au sfîrșit prin a fi zdrobite. Republicile latino-americane și cele africane au degenerat în dictaturi militare. Revoluția rusă a fost pervertită într-o tiranie a birocrației. Revoluția iraniană a dat naștere unei sinistre teocrații.

Dar visul în sine nu a murit niciodată. Și, asemenea păsării Phoenix, manifestările sale au reapărut de fiecare dată din cenușa înfrîngerii, pretutindeni în lume. Căci, undeva, de cealaltă parte a oceanului, exista mereu o Americă spirituală, visul democratic al originii: o democrație constituțională care a reușit să rămînă credincioasă acestei speranțe, vreme de două secole, fără întrerupere.

Și o a a doua patrie de cealaltă parte a oceanului timpului, pe care popoarele lumii și-o pot, pe bună dreptate, reclama, căci America a fost edificată de fiii și de fiicele majorității națiunilor Terrei. Nici o altă națiune din lume nu are atîtea legături de sînge cu restul Pămîntului, nici o altă națiune nu a fost clădită de englezi și scoțieni, francezi și spanioli, de irlandezi și de africani, de chinezi și de germani, de polonezi și italieni, de ruși și evrei, japonezi și scandinavi, și la nici o altă națiune, cu siguranță, naționalități atît de diverse nu au știut să-și păstreze identitatea etnică.

În a doua jumătate a secolului al XX-lea, cu valurile sale de refugiați, cu ușurința călătoriilor aeriene, Comunitatea europeană, întreprinderile supranaționale, economia sa mondială integrată, acest aspect al Americii a căpătat o nouă rezonanță.

Căci America este modelul tangibil al viitoarei lumi transnaționale. O lume cu frontierele naționale permeabile, dacă nu chiar inexistente. O lume în care grupurile etnice de diverse obîrșii se amestecă pe aceleași teritorii. O lume care aproape că este deja aici.

Pot oare asemenea societăți multinaționale să ajungă la stabilitate și să se dezvolte? Sau vor degenera în conflicte etnice insolubile și fără de sfîrșit, așa cum vedem în Irlanda de Nord și în țările ce alcătuiau Palestina, Libanul și atîtea națiuni africane? Statul etnic va fi el înlocuit de o mai mare identitate transnațională, sau statele naționale vor cădea în haosul tribalismelor meschine?

Nu există decît o națiune pe această planetă în care există o diversitate etnică a unei viitoare lumi transnaționale. Uniunea Sovietică, India și Nigeria sînt, poate, niște state cu adevărat multi-etnice, dar naționalitățile lor sînt repartizate în mod geografic. Singură America, al cărei întreg teritoriu a fost colonizat de oameni veniți din lumea întreagă, este un stat transnațional cu adevărat matur, cu ale sale cincizeci de state, toate eterogene din punct de vedere etnic.

În acest sens, America este, de asemenea, un laborator experimental, o poveste de science-fiction despre viitoarea lume transnațională. Iată de ce popoarele lumii sînt fascinate de cu totul altceva decît politica externă americană. Iată de ce se acordă o asemenea atenție evenimentelor din Statele Unite.

Dacă democrația și cultura americane

supraviețuiesc și prosperă, există o speranță pentru un viitor transnațional stabil. Dacă America se distruge din interior, acest viitor va fi cu siguranță foarte trist. Într-un anume sens, popoarele lumii privesc spre America și, de bine, de rău, văd în ea propriul lor viitor.

Și să nu uităm că Revoluția industrială, născută în Marea Britanie, a ajuns la înflorirea maximă în Statele Unite, cel puțin din punct de vedere al accelerării descoperirilor științifice și al dezvoltării tehnologice. Urmăriți numai cîte din realizările tehnice care au făcut din lumea modernă ceea ce este au fost inventate sau puse la punct mai întîi în America.

Telegraful. Telefonul. Pușca Gatling, strămoș al mitralierei. Piesele de schimb pentru mașinile complexe. Banda de montaj. Avionul. Tranzistorul. Semiconductorul. Ordinatorul. Fisiunea nucleară. Bomba cu hidrogen. Satelitul de telecomunicații și televiziunea în direct în lumea întreagă. Chitara electrică. Cinematograful sonor. Sintetizatorul.

Și, bineînțeles, programul Apollo, supremul simbol al Americii science-fiction.

Era în 1969, în cea mai întunecată perioadă a războiului din Vietnam, și trăiam la Londra, cînd America și-a trimis primul om pe Lună.

Era un moment în care anti-americanismul era foarte puternic în Europa. Statele Unite, care salvaseră civilizația vest-europeană de tenebrele naziste, care-i reconstruiseră economia ruinată, grație planului Marshall, care rezistaseră expansionismului sovietic în Grecia și la Berlin, care fuseseră mult timp considerate drept campionul democrației occidentale erau atunci angajate într-un război atroce, murdar, inutil și aparent fără sfîrșit, împotriva unei țărișoare din lumea a treia.

Că ne place sau nu, că sîntem de acord ori nu, aceasta era viziunea pe care o aveau europenii despre America, într-o vreme în care numeroși americani scriau numele țării lor cu un "k".

Apoi, Vulturul a aterizat.

Și Europa Occidentală a sărbătorit evenimentul o noapte întreagă. La Londra, oamenii îi acostau pe americani pe stradă pentru a-i felicita. Entuziasmul stîrnit de aselenizarea americanilor era mai puternic în Europa decît în Statele Unite. În această scurtă și glorioasă clipă, un bun prețios, pe care toți îl crezuseră pierdut, se întorsese să lumineze lumea.

Care era acest bun prețios?

În 1952 aveam doisprezece ani, și-mi amintesc că am privit retransmisia televizată a plecării din Japonia a armatei americane de ocupație.

În 1945, înainte ca bomba atomică să fie lansată asupra Hiroshimei, toată lumea credea că Statele Unite vor fi nevoite să invadeze Japonia, că vor fi milioane de morți, că japonezii vor lupta pînă la ultima suflare cu blestemații de americani, pentru a-și apăra patria insulară.

Apoi a urmat Hiroshima. Și semnarea capitulării, la bordul cuirasatului Missouri. Și shogunatul lui MacArthur. Și constituția democratică impusă de Statele Unite japonezilor înfrînți.

Abia la șapte ani după Hiroshima a fost semnat un tratat de pace cu Japonia, iar armata americană de ocupație s-a retras.

Și, în vreme ce ocupanții americani defilau pe străzile orașelor japoneze îndreptîndu-se spre transportoarele de trupe ce trebuia să-i ducă spre casă, s-a petrecut un lucru nemaiîntîlnit pînă atunci în istoria umanității și care nu s-a mai repetat după aceea.

Un popor cucerit ieșise pe stradă pentru a vedea o armată de ocupație părăsind solul Patriei. N-o huiduia, n-o scuipa, n-o disprețuia. Nu o priveau într-o tăcere de moarte. Îi aruncau flori. Mii și mii de steguleț de hîrtie cu drapelul american se agitau în mîinile lor. Mulți plîngeau fără să se ferească.

În 1945, o armată de americani acoperiți de rușine venise să ocupe o națiune inamică învinsă.

Șapte ani mai tîrziu, poporul japonez se înghesuia pe străzi pentru a spune, plin de afecțiune, adio prietenilor americani.

Am înțeles atunci, așa copil cum eram, că nu fusese repurtată niciodată o mai mare victorie în toată istoria umanității.

Iată ce era odinioară America. Iată America din aspirațiile lumii. Iată America ieșită pentru scurt timp din tenebre, în clipa în care Neil Armstrong a pus piciorul pe Lună.

Din păcate, aceasta se întîmpla cu mult timp în urmă, clipa a fost mult prea scurtă și a zburat de mult.

Războiul din Vietnam a continuat mulți ani și s-a încheiat cu înfrîngerea Americii dezonorate.

Cealaltă Americă, pe care o construiseră fiii sînt fiicele sale, cealaltă Americă, ce pusese capăt războiului și dăduse națiunii o nouă formă de libertate, cealaltă Americă, ce dăduse naștere unui nou impuls de creativitate, care luptase pentru drepturile negrilor, pentru drepturile femeilor și independența spiritului american, era în mod

sistematic zdrobită de puterea aleasă în numele tradiției americane înseși, provocînd națiunii o rană spirituală, culturală, politică, artistică și economică atît de profundă încît, cu aproape douăzeci de ani mai tîrziu, începem de-abia să ne dăm seama de teribilul său cost.

Un președinte american a încercat o lovitură împotriva Constituției, fiind atît de aproape de reușită cît lățimea unei benzi de magnetofon, și pentru prima dată în istorie, lumea a văzut un președinte american demis din funcție în oprobriul public.

Și lumea a privit cu o stupoare neîncrezătoare un alt președinte american lăsînd, într-o patetică demonstrație de neputință, cincizeci și patru de cetățeni americani reținuți drept ostateci la Teheran, și l-a putut vedea pe ayatollah-ul Khomeiny ridiculizînd administrația Carter, pentru a face să fie ales Ronald Reagan, un fost comerciant de cimpanzei, președinte al Statelor Unite.

Iar acum, orgoliosul program spațial care i-a dus pe oameni pe Lună zace făcut țăndări, distrus nu atît de tragedia navetei Challenger, cît de decizia militarilor și de leneveala spiritului.

Statele Unite s-au angajat în America Centrală într-un intervenționism în cel mai pur stil de tip secolul al XIX-lea, exact în timp ce-i condamnă pe ruși că fac același lucru în Afghanistan.

Economia americană geme sub povara unui enorm deficit comercial, a unui buget militar insuportabil și apăsător, a unei datorii naționale care s-a triplat în mai puțin de opt ani.

Mișcarea sindicală americană a fost distrusă, nivelul de trai este în scădere, celebra clasă medie este pe cale de a se trezi pauperizată, exploatarea agricolă familială este o specie pe cale de dispariție, și, dimpotrivă, spiritul american însuși a devenit posac și meschin.

Dreapta fascistă este în plină ascensiune, iar libertatea e în stare de asediu, pînă-ntr-atît, încît mici grupuri de presiune sînt în stare să determine retragerea unor cărți din biblioteci și a unor reviste din standuri, încît un judecător de la Curtea Supremă e nevoit să se retragă pentru că odinioară a făcut oarece afaceri, iar elita comunității științifice americane se vede constrînsă să facă pipi în eprubetă pentru a face dovada bunei purtări.

Nu este o coincidență că politicienii americani aparținînd principalelor două partide sînt în general considerați drept oameni de paie cu urme de intelect, conducătorii societății — drept oameni care nu se gîndesc decît cum să-și umple buzunarele, muncitorii — drept niște leneși, bețivi și drogați, nici că știința, tehnologia și industria americană sînt pe cale să-și piardă incisivitatea.

Pretutindeni în lume, în prezent, America este suspectată, urîtă, temută, psihanalizată, iar popoarele Europei occidentale — decepționate, poate, în așteptările lor — încep acum să privească spre Est, către Uniunea Sovietică a lui Mihail Gorbaciov, în căutarea unei noi sclipiri, într-o lume care se întunecă.

Căci America a rătăcit drumul și lumea o știe, chiar dacă mulți americani nu sînt încă la curent cu asta. Visul american a fost întinat, iar lumina care înainte strălucea asupra lumii, proiectează acum o umbră funestă ce cuprinde multe părți ale globului.

Și totuși...

Și totuși, America este încă o națiune de o prodigioasă diversitate, ea este încă — de bine, de rău — cel mai bun model pentru viitorul acestei planete, și este încă — din această cauză — un fel de povestire SF materializată, cu deznodămîntul — forma pe care-o va avea acest viitor — întotdeauna nesigur.

Căci, dacă science-fiction-ul ne va învăța vreodată ceva, atunci este faptul că nu există decît un singur viitor posibil. Noi făurim împreună viitorul tuturor, fiecare din noi, zi de zi, oră de oră, minut de minut, hotărîre cu hotărîre, iar cei ce nu meditează asupra viitorurilor posibile sînt, mai mult decît probabil, condamnați să trăiască într-un viitor pe care nu-l vor fi făurit ei înșiși.

Vă propun, deci, trei viitoruri posibile, pe care sîntem sau nu pe cale să le edificăm, atît în calitate de americani, cît și în calitate de locuitori ai Terrei. Și dacă nici unul din acestea nu corespunde cu adevărat aspirațiilor inimii noastre, dacă nici unul nu este o viziune a unei Americi în care am dori să trăim, este pentru că ele nu au fost concepute cu această intenție, ci pentru a ne pune în gardă.

Din punct de vedere literar, sînt niște profeții care se vor anula, poate, între ele, și care ne arată niște drumuri către alte Americi pe care nici unul dintre noi nu dorește să le vadă, în speranța că vor rămîne niște căi pe care nimeni nu se va abate. Iar pe plan

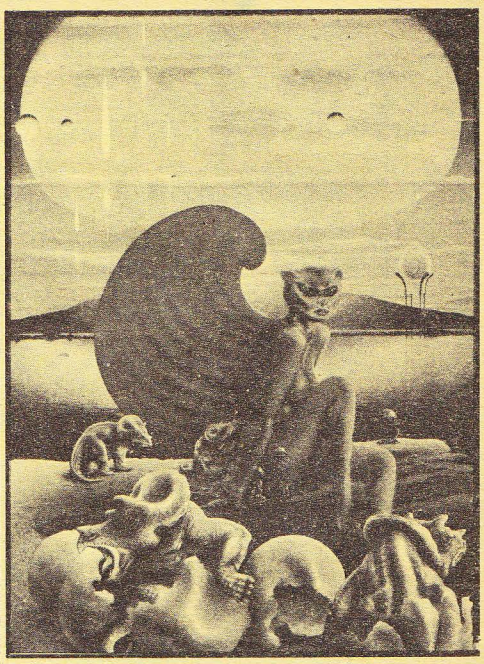

uman, cred că nu sînt, la urma urmei, niște povestiri de o disperare absolută.

Este posibil să supraviețuiești chiar și pe străzile cele mai mizerabile ale unei Americi în descompunere. Este posibil ca lumea să fie salvată de aceleași paiațe și de aceiași escroci care au pus-o în pericol. Este, chiar, posibil pentru un american exilat pe un țărm străin să rămînă credincios Visului american.

Istoria curge. Spiritul uman rămîne. La vie continue. Așa să fie, pentru totdeauna.

Noi n-am promis niciodată că lumea va fi o grădină de trandafiri.

Sau poate am făcut-o?

Norman SPINRAD

(Prefața la volumul în franceză LES ANNÉES FLEAUX, Col. "Présence du Futur", no. 506/1990)

NEMIRA Publishing House - ROMANIA

Name: Nemira
Surname: Limited
Place of residence: Bucharest, Romania (once you have reached the Carpathians anyone can show you the way)
Date of birth: July 1991
Profession: Publishing House
Personal description: 12 series and two publications
Peculiarities: The NAUTILUS series, the NAUTILUS magazine (SF & F)
Bizarreries: Nemira is a mountain in the Romanian Carpathians: if you doubt that, look up The Britannica Atlas: Nemira Mare, 1649 m.
Aspirations: The Clause for the Most Favoured Publishing House

Curriculum vitae: In 1991, after having managed to wring tears from a bank manager`s eyes and to fool the new market bureaucracy, Nemira started with the following assets: one Mr. Valentin Nicolau, one room in a tiny block of flats and one enthusiasm. Result: "The Journal of Science and Travels" — a periodical that had ceased being published in 1948... and which did so again in 1991, after only 6 issues (at that time, everybody was in, dreamt, ate and read politics, even those who had read the JSC until 1948 and who, in 1991, were still able to read or were still...). But, at the end of `91, the first book came out (surprising everyone... except the publisher, who was astonished) — it was a war-story by Sven Hassel — and the skies suddenly turned blue. Nemira now has one Valentin Nicolau, a room with annexes in an old house, two acolytes, a green car (complete with four wheels!), and some money in its bank account. In the spring of `92 the virus of SF shows up at Nemira`s offices and spreads unhindered (in the absence of a safe condom) being responsible for the grave illness called NAUTILUS... Up to now, the greedy Romanian SF readers have numbered among their victims A.E. van Vogt, Frank Herbert, Isaac Asimov, Philip K. Dick, Poul Anderson, Norman Spinrad, Bill Fawcett, A. & B. Strugatski and some representatives of the united Europe and the unchained Romania (names, dates, stories... shortly to follow); judged to be below the standards of the series, a writer unknown in these Balkanic region has been published outside the series, a certain Stephen King... In the Fall of `92, during the RomCon — the national convention devoted to bacchic pleasures and to fantasy — the NAUTILUS series and the NAUTILUS magazine have been pointed at by all the Romanian SF tribal chiefs; a clear-headed jury (meaning sober) has placed the two N on the top of the pyramid, from the first try. And they are still there now, as you read these modesty-filled lines... and we hope they`ll stay there, with your generous help (Nemira`s bank account: B.C.R., number 47724664; it is supposed to contain US $; yes, you are right, the Romanian **leu** (lion) is a much safer currency...), whether you are an author, a publisher, a literary agent, a fan, an excentric millionaire or billionaire...

So... We can *offer* you a selection of Romanian SF, that will *include* the authors who are going to be *introduced* next. At your special request, *none* at all...

What if you will have been trapped by this offer? Re-read the bankruptcy law (which seems to be quite ruthless in your country) and then contact us at:

P.O. BOX 26-38, Bucharest,
ROMANIA,

or by Fax: 00.400.781.72.51

Sincerely yours,
NEMIRA